Samuel Beckett

GODOT'YU BEKLERKEN

Türkçesi
FERİT EDGÜ

Çan Yayınları - İstanbul

ÇAN YAYINLARI 21

Bu kitap Gün Basımevinde
Temmuz 1963'de başılmıştır.

Samuel Beckett

GODOT'YU BEKLERKEN

Türkçesi
Ferit Edgü

Çan Yayınları
İstanbul
1963

Bu çeviri 1952 de yayınlanan Fransızca aslından (**En Attendant Godot, Les Editions de Minuit**) yapılmış, yer yer yazarın İngilizce çevirisinden (**Waiting for Godot, Faber Editions**) yararlanılmıştır.

Perde I

Köy yolu.

Akşam.

Estragon yere oturmuş ayakkabısını çıkarmaya çalışmaktadır. İki eliyle «ah» layıp, «of» layarak uğraşıyor. Yorgun, gücünün son sınırında durup soluk soluğa dinlenir. Sonra yeniden başlar. Aynı oyun.
Vladimir girer.

ESTRAGON. — **(Yeniden cayarak):** Yapacak bir şey yok.

VLADİMİR. — **(Dik, küçük adımlarla, bacakları ayrık, yaklaşır):** Yavaş yavaş ben de inanmaya başlıyorum buna. **(Hareketsizleşir).** Uzun zaman karşı koydum bu düşünceye; Vladimir, diyordum kendi kendime, aklını başına topla, daha herşeyi denemedin. Yeniden başlıyordum savaşıma. **(Dalar, Savaşı gözlerinin önüne getirir gibidir. Estragon'a)** Ah! işte sen, gene karşımda!

ESTRAGON. — Öyle mi?

VLADİMİR. — Seni gördüğüme çok memnunum. Geri dönmiyeceksin sanıyordum.

ESTRAGON. — Ben de.

VLADİMİR. — Ne yapalım bu buluşmayı kutlamak için? **(Düşünür).** Kalk da bir öpeyim seni. **(Elini Estragon'a uzatır).**

ESTRAGON. — **(İrkilerek):** Birazdan, birazdan.

Sessizlik.

VLADİMİR. — **(Gücenik, soğukcana):** Beyimiz geceyi nerde geçirdiler, öğrenebilir miyiz?

ESTRAGON. — Bir hendekte.

VLADİMİR. — **(Ağzı açık):** Hendekte?! Nerde bu hendek?

ESTRAGON. — **(Hiç hareket yapmadan):** Şurda.

VLADİMİR. — Eee biraz sırtını okşamadılar mı?

ESTRAGON. — Okşadılar tabiî... ama çok değil.

VLADİMİR. — Hep aynı kişiler mi?

ESTRAGON. — Nasıl? Hep aynı kişiler mi? Bilmiyorum.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bir düşünce... biliyor musun... yıllardan beri... kendi kendime soruyorum... ben olmasaydım şimdi ne olmuştun?... **(Kararlı)** Bir kemik yığınından başka birşey değildin şimdi, hiç şüphe yok.

ESTRAGON. — **(Gücenik):** Ekliyeceğin daha başka bir şey yok mu?

VLADİMİR. — **(Bitkin):** Benim gibi yalnız bir

adam için çok bu. (**Bir an. Canlılıkla**). Öte yandan, şimdi cesaretini kırman da neye yarar diyorum kendi kendime. Bunu bir zamanlar, bin-dokuz-yüz'e doğru düşünmek gerekti.

ESTRAGON. — Kes! Şu iğrenç şeyi çıkarmama yardım et.

VLADİMİR. — El ele verip Eiffel'den atmak vardı kendimizi bu işi ilk yapanların arasında. O sıralar saygı değer kişilerdik. Şimdi çok geç. Eiffel'e çıkarmazlar bile bizi. (**Estragon potinini çıkarmaya çabalar**). Ne yapıyorsun orda?

ESTRAGON. — Potinmi çıkarıyorum. Hiç başına gelmedi mi?

VLADİMİR. — Kaçıncı söyleyişim: hergün çıkarmak gerek demiştim sana. Söylediklerime biraz kulak versen iyi olur.

ESTRAGON. — (**Gücsüz**): Yardım et!

VLADİMİR. — Acıtıyor mu?

ESTRAGON. — Acıtıyor mu? Bir de soruyor, acıtıyor mu?

VLADİMİR. — (**Kızgınlıkla**): Hep sen çekersin, hep senin canın acır, ben hesapta yokum. Bir de seni benim yerimde görüp, dinlemek isterdim.

ESTRAGON. — Çok mu acı çektin?

VLADİMİR. — Çok mu acı çekmişim? Beyimizin sorusuna bakındı.

ESTRAGON. — (**Parmağıyla işaret ederek**): Önünü iliklememem için yeter bir sebep değil.

VLADİMİR. — (**Eğilerek**): Doğru. (**Pantolonunun önünü ilikler**). Böyle küçük şeylere boş vermek yok.

ESTRAGON. — Ne diyeyim istiyorsun? hep son ânı bekliyorsun.

VLADİMİR. — (**Bir düş içindeymişcesine**): Son an... (**Düşünür**). Uzun ve güçlüklerle dolu, ama sonu iyi olacak. Kim demişti bunu?

ESTRAGON. — Niçin yardım etmek istemiyorsun bana?

VLADİMİR. — Zaman zaman kendime işte sonun geliyor diyorum. İşte o zaman bir ürpertidir alıyor beni. **(Şapkasını çıkarır, içine bakar, elini içinde gezdirip, sallar, yeniden başına geçirir).** Nasıl anlatayım...? Rahatlamış ama aynı zamanda... **(gereken sözcüğü araştırır)** ...aynı zamanda korku içinde. **(Üstüne basarak)** KOR-KU-İ-ÇİN-DE. **(Şapkasını yeniden çıkarıp içine bakar).** Garip! **(İçinden birşey düşecekmiş gibi vurur üstüne, yeniden içine bakar, sonra başına geçirir).** Yapacak bir şey yok...

Estragon büyük güçlüklerden sonra potinini çıkarmayı başarmıştır. İçine bakar, elini içinde dolaştırır, çevirir, sallar, yerde içinden bir şey düşmüş mü diye arar. Hiçbir şey bulamaz. Yeniden elini potinin içine sokar. Boş bakışlar.

VLADİMİR. — Ne buldun?

ESTRAGON. — Hiç.

VLADİMİR. — Göster.

ESTRAGON. — Gösterecek bir şey yok.

VLADİMİR. — Yeniden ayağına geçirmeye çalış bakalım.

ESTRAGON. — **(Ayağını inceledikten sonra):** Biraz hava alsın.

VLADİMİR. — İşte eksiksiz bir adam: ayağı suçluyken suçu potininde buluyor. **(Bir kez daha şapkasını çıkarır, içine bakar, elini sokar, sallar, üstüne vurur, içine üfler, yeniden başına koyar).** Endişe verici olmaya başladı. **(Sessizlik. Estragon baş parmaklarını oynatarak havalansın diye bacağını sallar).** Hırsızlardan biri kurtuldu. **(Bir an).**

Hiç değilse biri... namuslu bir yüzde doğrusu! (**Bir an**) Gogo...

ESTRAGON. — Ne var?

VLADİMİR. — Yoksa pişman mı olsaydık Gogo ne dersin?

ESTRAGON. — Pişman olmak mı? Neden?

VLADİMİR. — Bak dinle... (**Arar**). Ayrıntılara girmek gereksiz.

ESTRAGON. — Doğmuş olmaktan mı?

Vladimir bir kahkaha atacaktır, ama hemen ellerini kasıklarına götürerek önler. Yüzü kasılmıştır.

VLADİMİR. — Gülmeye bile cesaret etmek yok.

ESTRAGON. — Ah! ne büyük yoksunluk!

VLADİMİR. — Yalnızca bir gülümseme. (**Yüzü birden son sınırına varan bir gülümsemeyle açılır, sonra birden gülümseyiş söner.**) Aynı şey değil... (**Bir an**). Gogo...

ESTRAGON. — (**Sinirli**): Ne var?

VLADİMİR. — İncili okudun mu?

ESTRAGON. — İncil... (**düşünür**) Şöyle bir göz atmış olmalıyım. (**Bir an.**)

VLADİMİR. — (**Şaşkın**): Okulda, Tanrı'sız?

ESTRAGON. — Beraber miydi değil miydi bilmiyorum.

VLADİMİR. — Okuldan çok kodeste olmasın?

ESTRAGON. — Olabilir. (**Bir an.**) Kutsal toprakların haritasını hatırlıyorum. Renkli. Çok güzel. Lut soluk mavi renkteydi. Yalnız bakmak bile susuzluk verirdi. Kendi kendime balayımızı geçirmeye işte oraya gideceğiz diyordum. Orda... yüzeceğiz. Mutlu olacağız.

VLADİMİR. — Şair olmalıydın sen.

ESTRAGON. — Şairdim. **(Üstündeki paçavralara doğru bir hareket).** Belli olmuyor mu?

Sessizlik.

VLADİMİR. — Ne diyordum?... Ayağın nasıl oldu?

ESTRAGON. — Şişiyor.

VLADİMİR. — Ah! tamam hırsızların hikâyesi. Hatırlıyor musun?

ESTRAGON. — Hayır.

VLADİMİR. — Anlatayım ister misin?

ESTRAGON. — Hayır.

VLADİMİR. — Vakit geçirtir. **(Bir an).** İki hırsızdılar, kurtarıcıyla aynı anda haça gerilmiş... Biri...

ESTRAGON. — Kim dedin?

VLADİMİR. — Kurtarıcı. İki hırsız. Onlara... biri kurtulacak, öbürü... **(Kurtulanın karşılığını arar)**... mahkûm olacak.

ESTRAGON. — Nerden kurtulacak?

VLADİMİR. — Cehennemden.

ESTRAGON. — Ben gidiyorum. **(Yerinden kımıldamaz).**

VLADİMİR. — Bununla beraber... **(Bir an.)** ...nasıl oluyor da... İnşallah seni sıkmıyorum.

ESTRAGON. — Dinlemiyorum.

VLADİMİR. — Nasıl oluyor da İncil'i yazan dört havariden yalnız biri olayları böyle anlatıyor? Dördü de ordaydılar. Yâni... pek uzakta olmasalar gerekir... Ama içlerinden yalnız biri kurtulmuş bir hırsızdan sözaçıyor. **(Bir an.)** Bana bak Gogo, arada bir ağzını açıp bir şey söyler insan.

ESTRAGON. — Dinliyorum.

VLADİMİR. — Dördünden biri. Öbür üçünden

ikisi bundan hiç söz açmıyorlar; üçüncüsü, her ikisinin de sövdüğünü yazıyor.

ESTRAGON. — Kimi?

VLADİMİR. — Nasıl?

ESTRAGON. — Hiçbir şey anlamıyorum... (**Bir an.**) Kime sövmüşler?

VLADİMİR. — Kurtarıcıya.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Onları kurtarmak istemediği için.

ESTRAGON. — Cehennemden mi?

VLADİMİR. — Ah! budala! hiçbir şey anladığın yok. Ölümden, ölümden.

ESTRAGON. — Eee?

VLADİMİR. — Eee'si ikisi de ölüme mahkûm olmuş olmalı.

ESTRAGON. — Niçin olmasın?

VLADİMİR. — Ama öbürü birinin kurtulduğunu söylüyor.

ESTRAGON. — Anlamıyacak ne var bunda? Demek aralarında anlaşamamışlar. Hepsi bu.

VLADİMİR. — Ama dördü de ordaydı. Oysa yalnız biri haydutun kurtulduğundan sözediyor. Niçin öbürlerine değil de ona inanmak?

ESTRAGON. — Kim inanıyor?

VLADİMİR. — Herkes. Her yerde okunan onunki.

ESTRAGON. — İnsanlar kazkafalı.

Güçlükle kalkar, topallıyarak sol çıkışa doğru yürür. Durur. Elini gözlerinin üstüne götürür uzaklara bakar. —Vladimir bakışlarıyla izlemektedir onu.— Yerden potinini kaldırır, içine bakar, hemen bırakır.

VLADİMİR. — Tüh! (**Yere tükürür**).

Estragon sahnenin ortasına döner. Sırtı seyircilere dönük, sahnenin dibine bakar.

ESTRAGON. — Ne güzel yer! **(Döner, sahnenin önüne değin ilerler. Seyircilere bakar.)** Lâtif manzara! **(Vladimir'e doğru döner.)** Hadi gidelim.

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru. **(Bir an).** Emin misin? Burda mıydı?

VLADİMİR. — Ne?

ESTRAGON. — Beklememiz gereken yer.

VLADİMİR. — Ağacın önü dedi. **(Ağaca bakarlar.)** Başka bir ağaç görüyor musun?

ESTRAGON. — Ne ağacı bu?

VLADİMİR. — Söğüte benziyor.

ESTRAGON. — Yaprakları nerde?

VLADİMİR. — Dökülmüş olmalı.

ESTRAGON. — Gözyaşları dinmiş.

VLADİMİR. — Belki de mevsimi değil.

ESTRAGON. — Daha çok bir fidan değil mi?

VLADİMİR. — Bir funda.

ESTRAGON. — Bir fidan.

VLADİMİR. — Bir... **(Kendini tutar).** — Dilinin altındaki ne? Yanlış bir yere mi geldik demek istiyorsun?

ESTRAGON. — Godot... şimdi burda olması gerek değil miydi?

VLADİMİR. — Yüzde yüz geleceğini söylemedi.

ESTRAGON. — Ya gelmezse?

VLADİMİR. — Yarın gene geleceğiz.

ESTRAGON. — Sonra öbür gün.

VLADİMİR. — Belki.

ESTRAGON. — Ve böyle devam ederek...

VLADİMİR. — Yâni?...

ESTRAGON. — Gelene değin.

VLADİMİR. — Hiç acıman yok.

ESTRAGON. — Dün de geldik.

VLADİMİR. — Aaaaah... hayır, burda yanılıyorsun.

ESTRAGON. — Peki ne yaptık dün?

VLADİMİR. — Dün ne mi yaptık?

ESTRAGON. — Evet, dün ne yaptık?

VLADİMİR. — Bence... **(Darılır.)** Senin olduğun yerde hiçbir şeyden emin olmak yok.

ESTRAGON. — Bana kalırsa dün de burdaydık.

VLADİMİR. — **(Çevresine bakarak):** Burası sana bildik bir yer gibi mi geliyor?

ESTRAGON. — Bunu söylemedim.

VLADİMİR. — Öyleyse?

ESTRAGON. — Bu, dün buraya gelmiş olmamızı önlemez.

VLADİMİR. — Gene de... bu ağaç... **(seyircilere doğru dönerek)**... bu bataklık.

ESTRAGON. — Bu akşam olduğundan emin misin?

VLADİMİR. — Nenin?

ESTRAGON. — Beklememizin?

VLADİMİR. — Cumartesi dedi. **(Bir an.)** Öyle sanıyorum.

ESTRAGON. — Öyle mi sanıyorsun?

VLADİMİR. — Bir yere yazmış olmalıyım. **(Her çeşit pislikle tıka basa olan ceplerini boşaltır.)**

ESTRAGON. — Cumartesi anladık... ama hangi cumartesi? Sonra bakalım bugün cumartesi mi? Sakın pazar olmasın? Ya da pazartesi? Ya da cuma?

VLADİMİR. — **(Telâş ve şaşkınlıkla çevresine bakınır: sanki tarih görünümde yazılıymış gibi):** Olamaz.

ESTRAGON. — Ya da perşembe?

VLADİMİR. — Ne yapmalı?

ESTRAGON. — Eğer dün akşam boş yere yorulduysa, sen de biliyorsun ki bugün gene gelmez.

VLADİMİR. — Dün akşam burda olduğumuzu söyleyen sen değil miydin?

ESTRAGON. — Yanılabilirim. **(Bir an.)** Biraz susalım ister misin?

VLADİMİR. — **(Güçsüz):** Evet.

Estragon yere oturur. Vladimir tedirgin, sahneyi arşınlamaya başlar. Zaman zaman ufka bakmak için durur. Estragon uyumaktadır. Vladimir Estragon'un önünde durur). Gogo... **(Sessizlik).** Gogo... **(Sessizlik.)**. GOGO!

Estragon sıçrayarak uyanır.

ESTRAGON. — **(İçinde bulunduğu durumun tüm korkunçluğunu anlamış):** Biraz kestireyim dedim... Niçin hiçbir zaman bırakmazsın uyuyayım?

VLADİMİR. — Kendimi yalnız duydum.

ESTRAGON. — Bir düş görüyordum.

VLADİMİR. — Anlatma!

ESTRAGON. — Düşümde...

VLADİMİR. — ANLATMA!.

ESTRAGON. — **(Evrene doğru bir hareketle):** Bu sana yetiyor mu? **(Sessizlik.)** Hiç de nazik değilsin Didi. Sana değilse kime anlatacağım özel karabasanlarımı?

VLADİMİR. — Özel olarak kalsınlar. Biliyorsun ki dayanasım yok bunlara.

ESTRAGON. — **(Soğukça):** Zaman zaman kendime, birbirimizden ayrılsak her ikimiz için de hayırlı olmaz mı diye soruyorum.

VLADİMİR. — Pek uzaklara gidemezdin.

ESTRAGON. — Doğru, bu her ikimiz için de zararlı olur. **(Bir an.)** Öyle değil mi Didi, bu her ikimiz için de zararlı olmaz mı? **(Bir an.)** Yolların bu

kadar güzel, yolcuların bu kadar iyi yürekli olduklarını düşününce... **(Bir an. Tatlılıkla.)** Öyle değil mi Didi?

VLADİMİR. — Sakin ol!

ESTRAGON. — **(Büyük bir çoşkunlukla):** Sakin sakin... **(Bir düş içindeymişcesine).** Yüksek tabakadan bâzı kişiler Sükûûûûn... derler. Sükûûtii kişiler. **(Bir an.)** Genelevdeki yüksek tabakadan ingilizin hikâyesini biliyor musun.

VLADİMİR. — Evet.

ESTRAGON. — Anlat öyleyse.

VLADİMİR. — Yeter!

ESTRAGON. — Bir ingiliz kafayı çekip geneleve gider. Mama sarışın mı, esmer mi, yoksa bir kumral mı istediğini sorar. Hadi devam et.

VLADİMİR. — YETER!

Vladimir çıkar. Estragon ayağa kalkıp onu sahnenin sonuna değin izler. Estragon'un davranışları, tıpkı dövüşen birini cesaretlendiren seyircilerden birinin davranışlarıdır. Vladimir geri döner, Estragon'un önünden geçer başı yere eğiktir, sahneyi aşar. Estragon ona doğru bir kaç adım atar. Durur.

ESTRAGON. — **(Tatlılıkla):** Benimle konuşmak mı istedin? **(Vladimir cevaplamaz. Estragon ileri doğru bir adım atar.)** Bana söyliyecek bir şeyin mi vardı? **(Sessizlik. İleri doğru bir kaç adım daha.)** Söyle Didi...

VLADİMİR. — **(Dönmeden):** Söyliyecek hiçbir şeyim yok.

ESTRAGON. — **(İleri doğru bir adım atar):** Dargın mısın? **(Sessizlik. İleri doğru yeni bir adım.)** Özür dilerim. **(Sessizlik. İleri doğru bir adım. Vladi-**

mir'in omuzuna dokunur). Didi, yapma allahını seversen... **(Sessizlik.)** Ver elini! **(Vladimir döner).** Hadi öpüşüp barışalım. **(Vladimir karşı koyar.)** Hadi hadi uzatma... yap sana dediğimi... öpüşelim. **(Vladimir yumuşar. Birbirlerini öperler. Estragon geriler.)** Sarmısak kokuyorsun.

VLADİMİR. — Böbrekler için. **(Sessizlik. Estragon dikkatle ağaca bakmaktadır.)** Şimdi ne yapıyoruz?

ESTRAGON. — Bekliyoruz.

VLADİMİR. — Evet, ama beklerken?

ESTRAGON. — Kendimizi assaydık? Ne dersin?

VLADİMİR. — Düzüşmenin bir yolu bu da.

ESTRAGON. — **(Heyecanlı):** Nasıl? Düzüşmenin mi?

VLADİMİR. — Evet, herşeyiyle birlikte. O akan şeyin düştüğü yerde adamotu biter. İşte sökmek istendiği zaman bunun için bağırır. Bilmiyor muydun bunu?

ESTRAGON. — Hadi, hemen asalım kendimizi.

VLADİMİR. — Bir dala mı? **(Ağaca yaklaşıp bakarlar.)** Çekeceğini pek sanmam.

ESTRAGON. — Hiç değilse deniyebiliriz.

VLADİMİR. — Öyleyse bir dene bakalım.

ESTRAGON. — Senden sonra.

VLADİMİR. — Hayır hayır ilkin sen.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Sen benden daha hafifsin.

ESTRAGON. — İyi ya.

VLADİMİR. — Anlamıyorum.

ESTRAGON. — Kafanı çalıştır hele.

Vladimir düşünür.

VLADİMİR — **(En sonunda):** Akıl erdiremiyorum.

ESTRAGON. — Bak açıklıyayım. **(Düşünür.)** Dal... dal... **(kızgınlıkla)** İşlet kafanı biraz Didi! Anlamaya çalış.

VLADIMIR. — Tek umudum sende.

ESTRAGON. — **(Güçle)**: Gogo hafif—dal kırılmadı—Gogo öldü. Didi ağır—dal kırıldı—Didi yalnız. **(Bir an.)** Oysa... **(gereken sözcüğü arar).**

VLADİMİR. — Bunu düşünmemiştim.

ESTRAGON. — **(Aradığı sözcüğü bulmuş)**: Ağırı çeken hafifi de çeker.

VLADİMİR. — Bakalım gerçekte senden daha mı ağırım?

ESTRAGON. — Kendin söylüyorsun bunu. Benim birşey bildiğim yok. Doğrusunu istersen yarı yarıya talihimiz var... hemen hemen yarı yarıya...

VLADİMİR. — Öyleyse?... Ne yapmamız gerek?,

ESTRAGON. — Hiçbir şey. Bu daha ihtiyatlı.

VLADİMİR. — Bekliyelim bakalım ne diyecek?

ESTRAGON. — Kim?

VLADİMİR. — Godot.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Hiç değilse ne olacağımız belli olana değin.

ESTRAGON. — Öte yandan, demiri tavında dövmek gerek.

VLADİMİR. — Biliyor musun ne diyeceğini merak ediyorum. Hoş, sonunda karar verecek olan biziz.

ESTRAGON. — Ne istemiştik ondan tam olarak hatırlıyor musun?

VLADİMİR. — Sen orda değil miydin?

ESTRAGON. — Dikkat etmemişim.

VLADİMİR. — Kesin birşey yok ortada.

ESTRAGON. — Bir çeşit yakarış bizimki.

VLADİMİR. — Evet.

ESTRAGON. — Belli belirsiz bir rica.

VLADİMİR. — Nasıl istersen.
ESTRAGON. — Ne cevap vermişti?
VLADİMİR. — «Bakalım.»
ESTRAGON. — Hiçbir söz veremez miymiş?
VLADİMİR. — Düşünmesi gerekiyormuş.
ESTRAGON. — Serin kafayla.
VLADİMİR. — Ve ailesine danışması.
ESTRAGON. — Ve dostlarına.
VLADİMİR. — Ve adamlarına.
ESTRAGON. — Ve muhabirlerine.
VLADİMİR. — Ve defterlerine.
ESTRAGON. — Ve bankadaki hesabına.
VLADİMİR. — Kesin bir cevap vermeden önce.
ESTRAGON. — Olağan.
VLADİMİR. — Değil mi?
ESTRAGON. — Öyle sanıyorum.
VLADİMİR. — Ben de.

Dinlenme.

ESTRAGON. — **(Tasalı):** Ya biz?
VLADİMİR. — Ne dedin?
ESTRAGON. — Ya biz? dedim.
VLADİMİR. — Anlamıyorum.
ESTRAGON. — Bizim işimiz ne bunun içinde?
VLADİMİR. — Bizim işimiz mi?
ESTRAGON. — Kafanı işlet biraz Didi.
VLADİMİR. — Bizim işimiz rica, minnet işi.
ESTRAGON. — O kadar düştük mü?
VLADİMİR. — Bayımızın dilediği birşey mi var? Ayrıcalıklarımızda ne kadar da titiziz.
ESTRAGON. — Buna da mı hakkımız yok?

Vladimir'in gülüşü-daha önceki gibi kesilir. Aynı oyun; daha az bir gülümseme.

VLADİMİR. — Eğer gülmeme izin olsaydı kasıklarımı çatlatacaktın.

ESTRAGON. — Bütün haklarımızı yitirdik mi?

VLADİMİR. — Yitirmedik yitirmesine; çarşamba pazarında okuttuk.

Sessizlik. Hareketsizdirler. Kollar sarkık, baş göğüsün üstünde, dizler bükük.

ESTRAGON. — **(Güçsüz):** Bağlı değil miyiz yâni? **(Bir an.)** Söyle, bağlı değil miyiz yâni?

VLADİMİR. — **(Elini kaldırarak):** Dinle!

Donup kalmış, dinlerler.

ESTRAGON. — Hiçbir şey duymuyorum.

VLADİMİR. — Hişşt! **(Dinlerler. Estragon dengesini yitirir, düşer gibi olur. Ayakta sallanan Vladimir'in kolundan yakalar. Birbirine dayanmış, göz göze dinlerler.)** Ben de. **(Bir rahatlayış anındaki iç çekişi. Rahatlar ve birbirinden uzaklaşırlar).**

ESRAGON. — Korkuttun beni.

VLADİMİR. — O sandım.

ESTRAGON. — Kim?

VLADİMİR. — Godot.

ESTRAGON. — Hah! sazlıklardan esen yelin sesiydi.

VLADİMİR. — İnan ki bana bir bağırış gibi geldi.

ESTRAGON. — Ne diye bağıracakmış?

VLADİMİR. — Atına.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Hadi gidelim.

VLADİMİR. — Nereye? **(Bir an.)** Bu akşam belki onun vereceği bir yerde yatacağız, sıcak, kuru; karnımız doymuş, samanların üstünde. Beklemeye değer doğrusu. Ne dersin?.

ESTRAGON. — Bütün gece değil.
VLADİMİR. — Daha güneş batmadı.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Karnım aç.
VLADİMİR. — Bir havuç ister misin?
ESTRAGON. — Başka bir şey yok mu?
VLADİMİR. — Bir şalgam olacak.
ESTRAGON. — Havucu ver. **(Vladimir ceplerini karıştırır, bir şalgam bulur, çıkarıp Estragon'a verir.)** Eyvallah. **(Isırır. Şikâyetçi)** Şalgam bu.
VLADİMİR. — Özür dilerim! Havuç sandımdı. **(Yeniden ceplerini karıştırır, şalgamdan başka bir şey bulamaz.)** Hepsi şalgam bunların.**(Hep aramaktadır.)** Sonuncuyu yemiş olmalısın. **(Arar.)** Bekle, tamam. **(En sonunda bir havuç çıkarıp Estragon'a verir.)** İşte Gogo'cuğum. **(Estragon havucu koluna silip yemeye başlar.)** Şalgamı geri ver bana. **(Estragon şalgamı geri verir).** Çabukcana bitirme, elindekinden başka yok.

ESTRAGON. — **(Çiğniyerek)**: Sana bir soru sormuştum.
VLADİMİR. — Ah!
ESTRAGON. — Cevap vermiş miydin?
VLADİMİR. — Havucun iyi mi?
ESTRAGON. — Tatlı.
VLADİMİR. — Daha iyi, daha iyi. **(Bir an).** Neydi öğrenmek istediğin?
ESTRAGON. — Unuttum. **(Çiğner.)** Canımı sıkan da bu ya. **(Havuca değerbilirlikle bakar. Parmaklarının ucunda havada döndürür.)** Tadı damağımda kaldı bu havucun. **(Havucun ucunu düşüncelere dalmış bir görünüş içinde emer.)** Dur, hatırlıyorum. **(Havuçtan büyük bir parça koparır).**
VLADİMİR. — Ha?

ESTRAGON. — **(Ağzı dolu, dalgın):** Bağlı mıyız, değil miyiz?

VLADİMİR. — Söylediklerinden birşey anlamıyorum.

ESTRAGON. — **(Çiğner, yutar):** Bağlı mıyız, değil miyiz? Bunu soruyorum.

VLADİMİR. — Bağlı mı?

ESTRAGON. — Bağlı.

VLADİMİR. — Nasıl bağlı?

ESTRAGON. — Bileklerimiz ve ayaklarımız.

VLADİMİR. — Kime? Kimin tarafından?

ESTRAGON. — Şu senin adama.

VLADİMİR. — Godot'ya mı? Godot'ya mı bağlı? Ne düşünce! Hiçbir zaman! Henüz değil!

ESTRAGON. — Godot muydu adı?

VLADİMİR. — Öyle sanıyorum.

ESTRAGON. — Bakındı! **(Havucun arta kalanını kökünden kaldırıp gözlerinin önünde çevirir.)** Garip... yedikçe tadı da azalıyor.

VLADİMİR. — Benimkinde tam tersi.

ESTRAGON. — Yâni?

VLADİMİR. — Zamanla insan her şeye alışıyor.

ESTRAGON. — **(Uzun zaman düşündükten sonra):** Tersi dediğin bu muydu?

VLADİMİR. — Mizaç meselesi.

ESTRAGON. — Huy.

VLADİMİR. — Can çıkmadan huy çıkmaz.

ESTRAGON. — İstediğin kadar çabala dur.

VLADİMİR. — Hep neysen o'sun.

ESTRAGON. — İstediğin kadar kıvran dur.

VLADİMİR. — Aslolan değişmedikten sonra.

ESTRAGON. — Yapacak birşey yok. **(Havucun arta kalanını Vladimir'e uzatır).** Bitirmek ister misin?

Korkunç bir çığlık patlar çok yakınlarda

bir yerde. Estragon elindeki havucu bırakır. Donup kalırlar. Sonra çıkışa doğru koşarlar. Estragon yarı yolda durur, geri dönüp havucunu alır, cebine atar. Beklemekte olan Vladimir'e doğru yaklaşır. yeniden durur, geri döner, potinlerini alır, sonra Vladimir'e ulaşmak için koşar. Birbirlerine sarılmışlardır: başlar omuzların arasında, gelen tehlikeye sırtlarını dönmüş beklerler.

Pozzo ile Lucky girer. Lucky boynuna geçirilmiş bir ip aracılığıyla yönetilmektedir; ilkin Lucky görülmüştür, ardında uzun bir ip, ancak sahnenin ortasına geldiğinde Pozzo kulisten çıkar. Lucky ağır bir bavul, açılıp kapanan arkalıksız bir iskemle, bir rızık sepeti taşımaktadır, ayrıca kolunda bir de palto. Pozzo'nun elindeyse yalnızca bir kırbaç.

POZZO. — **(Kulisten):** Yürü, yürü... **(Kırbacın şaklayışı. Pozzo görülür. Sahneyi geçerler. Lucky, Vladimir'le Estragon'un önünden geçip sahneden çıkar. Pozzo Vladimir'le Estragon'u görüp durur. İp gerilir. Pozzo hırsla çeker.)** Geriii bas! **(Yere düşüşün sesi. Düşen, bütün taşıdıklarıyla Lucky'dir, Vladimir'le Estragon ona bakarlar yardımına koşmak isteğiyle kendilerini ilgilendirmeyen bir işe burunlarını sokmanın çekingenliği arasında bocalarlar. Vladimir Lucky'e doğru bir adım atar, Estragon kolundan çeker).**

VLADİMİR. — Bırak beni.

ESTRAGON. — Rahat dur.

POZZO. — Dikkat! Onunla oyun olmaz—huysuzun tekidir ha... **(Estragon'la Vladimir ona bakarlar.)** ...hele yabancılarla.

ESTRAGON. — (Usulca): O mu?
VLADİMİR. — Kim?
ESTRAGON. — Iıuhh neydi adı?
VLADİMİR. — Godot?
ESTRAGON. — Hah tamam!
POZZO. — Kendimi tanıtayım: Pozzo.
VLADİMİR. — Yok canım.
ESTRAGON. — Godot dedi.
VLADİMİR. — Yok canım.
ESTRAGON. — (**Pozzo'ya**): Bay Godot değil misiniz bayım?
POZZO. — (**Korkunç bir sesle**): POZZZOOO... Adım POZZZOO... (**Sessizlik.**) Pozzo? Hiçbir şey söylemiyor mu bu isim size? (**Sessizlik.**) Soruyorum, size bir şey söylemiyor mu bu isim?

Vladimir ve Estragon birbirlerine bakışlarıyla sorarlar.

ESTRAGON. — (**Arar gibi yaparak**): Bozzo, Bozzo...
VLADİMİR. — (**Aynı**): Pozzo...
POZZO. — PPPOZZZO!...
ESTRAGON. — Hım! Pozzo... dur bakayım... Pozzo...
VLADİMİR. — Pozzo mu, Bozzo mu?
ESTRAGON. — Pozzo...? Hayır hatırlamıyorum.
VLADİMİR. — (**Uzlaştırıcı**): Bir Gozzo ailesi tanırdım, anneleri gergef işlerdi.

Pozzo yaklaşır. Tehdit edici.

ESTRAGON. — (**Atılgan**): Biz buralardan değiliz bayım.
POZZO. — (**Durarak**): Buralardan değilsiniz de-

mek? İnsan da değil misiniz? (**Gözlüklerini takarak**). Gördüğüm kadarıyla insana benziyorsunuz. (**Gözlüklerini çıkarır.**) Benimle aynı türden. Ademoğlu. (**Ortalığı çınlatan bir kahkaha atar**). Pozzo'nun türünden! Tanrının özenip bezenip de kendine benzer yarattıklarından.

VLADİMİR. — Yâni...

POZZO. — (**Keserek**): Bu Godot da kim?

ESTRAGON. — Godot mu?

POZZO. — Az önce beni o sandınız.

VLADİMİR. — Oh! hayır bayım, inan olsun bir an bile...

POZZO. — Kimin nesidir bu Godot?

VLADİMİR. — Madem öğrenmek istiyorsunuz... bir... bir... bir tanış...

ESTRAGON. — Yok canım o kadar değil, bir tanış bile denemez.

VLADİMİR. — Doğru... pek öyle yakından tanımıyoruz... ama gene de...

ESTRAGON. — Doğrusu ben yolda görsem bile tanımam.

POZZO. — Beni o sandınız.

ESTRAGON. — Biliyor musunuz... karanlık... yorgunluk... gücsüzlük... bekleyiş... doğrusunu isterseniz... bir ara öyle sandım.

VLADİMİR. — Siz ona bakmayın bayım.

POZZO. — Bekleyiş! Demek onu bekliyordunuz?

VLADİMİR. — Yâni...

POZZO. — Burda? Benim topraklarımın üstünde?

VLADİMİR. — Kötü bir şey düşünmemiştik.

ESTRAGON. — Evet, doğrusu hiçbir kötü niyetimiz yoktu.

POZZO. — Yol herkesindir.

VLADİMİR. — Biz de öyle düşünmüştük.

POZZO. — Utanç verici bir şey. Ama n'aparsın ki böyle!

ESTRAGON. — Elden bir şey gelmiyor ki.

POZZO. — **(Büyük bir devinimle):** Yeter! artık bundan sözetmiyelim. **(İpi çeker).** Kalk domuz! **(Bir an.)** Düşer düşmez uykuya dalar hemen. **(İpi çeker).** Ayağa domuz! **(Kalkıp taşıdıklarını toplayan Lucky'nin gürültüsü. Pozzo ipi çeker.)** Gerii... bass! **(Lucky geri geri sahneye girer.)** Dur! **(Lucky durur.)** Dön! **(Lucky döner. Pozzo, Estragon'la Vladimir'e gönül alıcı).** Dostlarım sizinle karşılaştığım için çok mutluyum. **(Onların bu söze inanmamış olduklarını görüp).** İnanın, gerçekten mutluyum, **(İpi çeker.)** Yakına gel! **(Lucky yaklaşır.)** Dur! **(Lucky durur. Vladimir'le Estragon'a).** Tek başına yolculuk ettiğiniz zaman yol uzun... saat **(saatine bakar)**... saat... **(hesaplar).** altı saattir, evet, tam altı saattir hiçbir canlıyla karşılaşmadan yoldayız. **(Lucky'ye)** Palto! **(Lucky bavulu bırakır. Yaklaşıp paltoyu verir. Geriler, bavulu yeniden alır.)** Al bakayım şunu. **(Lucky'ye kırbacı uzatır, Lucky yaklaşır, boşta bir eli olmadığı için eğilip, kırbacı dişleri arasına alır, geriler. Pozzo paltosunu giymeye koyulur, sonra durur.** Palto! **(Lucky elindeki herşeyi bırakıp yaklaşır. Pozzo'ya paltosunu giymekte yardım eder, geriler, bıraktıklarını yeniden alır.)** Hava serin. **(Paltosunu iliklemeyi bitirir, eğilip yoklar, kallar).** Kırbaç! **(Lucky yaklaşır, eğilir. Pozzo kırbacı dudaklarından çekip alır. Lucky geriler).** Görüyorsunuz ya dostlarım, benzerlerimin toplumundan pek öyle uzun zaman uzakta kalamam. **(İki benzerine bakar.)** Bana pek benzemeseler de. **(Lucky'ye.)** İskemle! **(Lucky bavulla sepeti bırakır, yaklaşır, açılıp-kapanan iskemleyi açar, yere koyar, geriler, bavulla sepeti bıraktığı yerden alır. Pozzo iskemleye bakar.)** Daha yakına! Şuraya! **(Lucky bavulla se-**

peti bırakır, yaklaşır, iskemlenin yerini değiştirir, geriler, bavulla sepeti bıraktığı yerden alır. Pozzo oturur. Kırbacın ucunu Lucky'nin göğsüne götürüp, iter). Basss!!! **(Lucky geriler).** Daha! **(Lucky biraz daha geriler).** Tamam! **(Lucky durur. Vladimir'le Estragon'a).** İşte bunun için yeniden yola koyulmadan önce biraz çene çalayım dedim sizlerle—tabiî izin verirseniz. **(Lucky'ye).** Sepet! **(Lucky yaklaşır. Sepeti verip geriler).** Açık hava boğazsız bir insanın bile iştahını açıyor. **(Sepeti açar, bir tavuk parçası, bir parça ekmek ve bir şişe şarap çıkarır. Lucky'ye).** Sepet! **(Lucky yaklaşıp sepeti alır, geriler, hareketsiz.)** Daha uzağa. **(Lucky geriler).** Tamam! **(Lucky durur).** Kokuyor. **(Ağzına değin dolu olan şişeyi başına diker).** Şerefinize! **(Şişeyi bırakıp yemeğe başlar).**

Sessizlik.

Estragon'la Vladimir yavaş yavaş cesaretlenip Lucky'nin çevresinde dönmeye başlarlar. Her yandan incelerler onu. Pozzo tavuk parçasından doymak-bilmezlikle gövdeye indirip, kemikleri yaladıktan sonra atar. Lucky yavaş yavaş yere doğru eğilmeye başlar: bavul yere değene değin, birden doğrulur, sonra yeniden iki büklümleşmeye başlar. Ayakta uyuyan bir adamın düzenliliği.

ESTRAGON. — Nesi var?

VLADİMİR. — Yorgun görünüyor.

ESTRAGON. — Niçin elindekileri yere bırakmıyor?

VLADİMİR. — Nerden bileyim? **(Daha yaklaşırlar.)** Dikkat.

ESTRAGON. — Konuşsaydık.
VLADİMİR. — Şuraya bak!
ESTRAGON. — Nereye?
VLADİMİR. — **(Göstererek):** Boynuna.
ESTRAGON. — **(Lucky'nin boynuna bakarak):** Hiçbir şey göremiyorum.
VLADİMİR. — Şuraya geç.

Estragon Vladimir'in yerine geçer.

ESTRAGON. — Doğru.
VLADİMİR. — Bir yara.
ESTRAGON. — İpten.
VLADİMİR. — Sürtünmesinden
ESTRAGON. — Başka n'olsun?
VLADİMİR. — Alınyazısı.

Yeniden gözden geçirmeye başlarlar. Yüzüne gelince durur lar.

VLADİMİR. — Göründüğü kadar çirkin değil.
ESTRAGON. — Öyle mi buluyorsun?
VLADİMİR. — Biraz kadınımsı.
ESTRAGON. — Salyası akıyor.
VLADİMİR. — N'apsın?...
ESTRAGON. — Ağzı köpürüyor.
VLADİMİR. — Belki de hasta... bir ahmak filân.
ESTRAGON. — Belki de bunak.
VLADİMİR. — **(Başını ileri uzatarak):** Bir uru mu var ne?
ESTRAGON. — **(Aynı oyun):** Bilmem... pek benzemiyor.
VLADİMİR. — Görüyor musun soluk soluğa.
ESTRAGON. — Ne beklersin!
VLADİMİR. — Gözlerine bak gözlerine.

ESTRAGON. — Nesi var gözlerinin?

VLADİMİR. — Gözbebekleri dışarı uğramış.

ESTRAGON. — Bence cavlağı çekmek üzere.

VLADİMİR. — Kimbilir? **(Bir an).** Bir soru sor bakalım.

ESTRAGON. — Doğru olur mu?

VLADİMİR. — Ne yitiririz?

ESTRAGON. — **(Çekingen):** Bayım...

VLADİMİR. — Daha hızlı.

ESTRAGON. — **(Daha hızlı):** Bayım...

POZZO. — Rahat bırakın. **(Vladimir'le Estragon yemeğini bitirmiş, elinin tersiyle ağzını silmekte olan Pozzo'ya doğru dönerler).** Dinlenmek istiyor görmüyor musunuz? **(Piposunu çıkarıp doldurmaya başlar. Estragon yerdeki tavuk kemiklerinin farkına varır; aç aç onlara diker gözlerini. Pozzo bir kibrit çakıp, piposunu tüttürmeye başlar).** Sepet! **(Lucky düşmek üzereyken kendini toparlayıp yaklaşır, şişeyi alır, sepete koyar, yerine döner, eski durumunu alır. Estragon'un gözü hep kemiklerdedir. Pozzo bir ikinci kibrit çakıp piposunu yeniden yakar).** N'aparsın onun işi değil ki. **(Piposundan bir duman çekip bacaklarını uzatır).** Oh! biraz kendime gelmeye başladım.

ESTRAGON. — **(Çekingen):** Bayım...

POZZO. — Ne istiyorsun yiğidim?

ESTRAGON. — Acaba şeyleri... yemiyor musunuz demek istedim şeyleri... kemiklere ihtiyacınız olup olmadığını...

VLADİMİR. — **(Bozuk):** Biraz bekliyemez miydin?

POZZO. — Kızmayın canım kızmayın dostunuza. Olağan bir şey bunu sorması. Kemiklere ihtiyacım olup olmadığını sordunuz öyle mi? **(Kırbacının ucuyla kemiklerle oynar).** Hayır, şahsen benim ihtiyacım yok. **(Estragon kemiklere doğru bir adım**

atar). Ama... (**Estragon durur.**)... ama kemikler her zaman onundur. (**Lucky'yi gösterir.**) Hamalın hakkıdır evet. Ona sormanız gerek. (**Estragon Lucky'ye doğru döner, duraksar**). Sorun sorun, çekinecek bir şey yok. Korkmayın sorun. Söyliyecek size.

Estragon Lucky'ye doğru ilerler, önünde durur.

ESTRAGON. — Bayım... özür dilerim bayım...

Lucky kımıldamaz. Pozzo kırbacını şaklatır; Lucky başını kaldırır.

POZZO. — Lâf söylüyorlar sana domuz, cevap ver. (**Estragon'a**) Hadi.

ESTRAGON. — Özür dilerim bayım, kemikler... acaba ihtiyacınız...?

Lucky uzun uzun Estragon'a bakar.

POZZO. — (**Küplere binmiş**): Hey! (**Lucky başını eğer**). Cevap ver. İstiyor musun, istemiyor musun? (**Lucky susmaktadır. Estragon'a**). Kemikler sizindir. (**Estragon kemiklere atılır, toplar, kemirmeye başlar**). Garip! verdiğim kemiği ilk kez geri çeviriyor. (**Lucky'ye kaygıyla bakar**). Hastalanmak gibi bir şaka etmez inşallah.

Piposundan çeker.

VLADİMİR. — (**Patlar**): Ayıp diye bir şey var.

Sessizlik. Estragon şaşkın, kemikleri bırakıp bir Vladimir'e bir Pozzo'ya bakar. Pozzo sakindir. Vladimir gittikçe daha sıkıntılı.

POZZO. — **(Vladimir'e):** Dilinizin altında birşey mi var?

VLADİMİR. — **(Kararlı, ama anlaşılmaz şekilde konuşur):** Bir adam **(Lucky'ye dönüp)** böyle davranmak... bunu... ben... bir insan... bir insanoğlu... hayır utanmak diye bir şey var yeryüzünde.

ESTRAGON. — **(Kıyıda kalmak istemeyip):** Bir yüzkarası! **(Yeniden kemikleri kemirmeye koyulur).**

POZZO. — Hiç acımanız yok. **(Vladimir'e)** Saygısızlık olmazsa sorabilir miyim: kaç yaşındasınız acaba? **(Sessizlik).** Altmış?... Yetmiş?... **(Estragon'a)** Kaç yaşında olabilir?

ESTRAGON. — Kendine sorun.

POZZO. — Saygısızlık ettim. **(Piposunu kırbacına vurarak boşaltır, kalkar).** Sizlerden ayrılmak zorundayım. Yola koyulmak gerek. Bana yoldaşlık ettiğiniz için teşekkürler. **(Düşünür).** Yoksa bir Pipo daha mı tüttürsem? Ne dersiniz? **(Hiçbir şey demezler).** Oh! pek öyle pipo tiryakisi değilimdir. Üst üste iki pipo tüttürmek alışkanlıklarımın arasında değildir. **(Elini yüreğinin üstüne götürür).** Çarpıntı yapıyor. **(Bir an).** Nikotin... Ne kadar dikkat edersе etsin insan, gene de çekiyor içine. **(İç çeker).** N'aparsın? **(Sessizlik).** Ama belki siz kullanmıyorsunuz. Tütün içiyor musunuz? Arada sırada? Hiç? Neyse... bir küçük ayrıntı bu. **(Sessizlik).** Yalnız şimdi herkes gibi nasıl oturacağım? Mesele burda, ayağa kalktıktan sonra, nasıl anlatayım, sendelediğimi belli etmeden yeniden oturmak... **(Vladimir'e).** Ne buyurdunuz? **(Sessizlik).** Belki bir şey demediniz? **(Sessizlik).** Neyse önemi yok. Bakalım... **(Düşünür).**

ESTRAGON. — Oh! şimdi biraz kendime geldim. **(Kemikleri cebine koyar).**

VLADİMİR. — Gidelim.

ESTRAGON. — Hemen mi?

POZZO. — Bir dakika! **(İpi çeker).** İskemle! **(Kırbaçla gösterir. Lucky açılıp kapanan iskemleyi yerleştirir).** Daha! Şuraya! **(Oturur. Lucky geriler, bavulu ve sepeti alır).** İşte yeniden yerleşmeyi başardım. **(Piposunu doldurmaya başlar).**

VLADİMİR. — Hadi gidelim.

POZZO. — Sizi kovan ben değilim sanırım. Biraz daha bekleyin, pişman olmıyacaksınız.

ESTRAGON. — **(Sadakayı sezinlemiş):** Daha vaktimiz var.

POZZO. — **(Piposunu yakmış):** İkincisi pek o kadar iyi değil. **(Piposunu ağzından alır, uzun uzun bakar).** Birincisi kadar demek istiyorum. **(Piposunu ağzına alır).** Gene de pek kötü sayılmaz.

VLADİMİR. — Ben gidiyorum.

POZZO. — Beni görmeye dayanası yok. Hiç şüphesiz pek öyle insancıl değilimdir, ama bu yeter bir sebeb mi? **(Vladimir'e).** Bir ihtiyatsızlık yapmadan önce biraz düşünün. Diyelim şimdi, şu anda, ortalık daha aydınlıkken gidiyorsunuz. Herşeye rağmen ortalık daha aydınlık sayılır, öyle değil mi? **(Üçü birden gökyüzüne bakarlar).** Tamam. Bu durumda—**(Piposunu ağzından alıp bakar)**—sönmüş. **(Yeniden bakar).** — bu durumda... bu durumda... şeyle... Go... Godot... Godin... midir nedir onunla olan buluşmanız n'olacak? **(Sessizlik).** Neyse, ne demek istediğimi anlıyorsunuz... demek istiyorum ki... geleceğiniz buna bağlı. **(Sessizlik).** Diyeceğim, yakın geleceğiniz.

ESTRAGON. — Hakkı var.

VLADİMİR. — Nerden biliyorsunuz bunu?

POZZO. — İşte yeniden konuşmaya başladı benimle. Birbirimize ısınacağız öyle görülüyor.

ESTRAGON. — Niçin elindekileri yere bırakmıyor?

POZZO. — Ben de konuşmaktan memnun olacağım. Mutluluğum insanlarla karşılaştığım ölçüde artıyor. En küçük bir yaratıktan bir şeyler öğreniyor kişi, zenginleşiyor, mutluluğunu daha iyi, daha derinden kavrıyor. Siz bile. (**Dikkatle bir ona, bir öbürüne bakar her ikisini de amaçladığı anlaşılsın diye**) siz bile, kimbilir, belki dağarcığıma bir şeyler kattınız.

ESTRAGON. — Elindekileri niçin yere bırakmıyor?

POZZO. — Hoş bu beni şaşırtır ya.

VLADİMİR. — Size bir soru soruluyor.

POZZO. — (**Kendinden geçmiş**): Bir soru? Kim? Hangi soru? (**Sessizlik**). Az önce bana, tirim tirim titriyerek bayım diyordunuz, şimdi kalkmış soru soruyorsunuz. Sonu kötü bitecek bu işin.

VLADİMİR. — (**Estragon'a**): Öyle sanıyorum ki kulak verdi sana.

ESTRAGON. — (**Lucky'nin çevresinde dolanmaya başlamıştır**): Ne?

VLADİMİR. — Sorunu sorabilirsin. Kendileri haberdar edildiler.

ESTRAGON. — Neyi sorayım ona?

VLADİMİR. — Elindekileri niçin yere bırakmıyor?

ESTRAGON. — Ben de kendi kendime bunu soruyordum.

VLADİMİR. — İyi ya sor işte.

POZZO. — (**Aralarındaki konuşmayı endişeyle izlemiş, sorunun arada yitmesinden korkarak**): Elindekileri niçin yere bırakmıyor? Öğrenmek istediğiniz bu muydu?

ESTRAGON. — (**Lucky'nin çevresinde dönmeye devam ederek**): Bir fok gibi soluyor.

POZZO. — Cevaplıyacağım sizi. **(Estragon'a).** Ama rahat durun rica ederim, sinirlendiriyorsunuz beni.

VLADİMİR. — Buraya gel.

ESTRAGON. — Ne oluyor?

VLADİMİR. — Konuşacak.

Birbirlerine yaslanmış, hareketsiz beklerler.

POZZO. — Güzeeel... Herkes burda mı? Herkesin gözü bende mi? **(Lucky'ye bakar, ipi çeker. Lucky başını kaldırır).** Bana bak domuz, bana! **(Lucky başını ona doğru çevirir).** Güzeel! **(Piposunu cebine koyar. Küçük bir püskürteçle boğazına püskürtür. Püskürteci cebine koyar, gırtlağını temizleyip tükürür. Püskürteci yeniden çıkarır, yeniden boğazına püskürtür, gırtlağını temizler, püskürteci cebine koyar).** Tamam hazırım. Herkesin kulağı bende mi? **(Lucky'ye bakar, ipi çeker).** Yaklaş! **(Lucky yaklaşır).** Tamam orda! **(Lucky durur.)** Herkes hazır mı? **(Her üçüne ayrı ayrı bakar. Lucky geridedir. Onun ipini çeker).** N'oluyor? **(Lucky başını kaldırır).** Havaya konuşmayı sevmem. Tamam. Dur bakayım. **(Düşünür).**

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

POZZO. — Harfi harfine tekrarlayın: neydi bana sorduğunuz?

VLADİMİR. — Niçin el—

POZZO. — **(Kızgınlıkla):** Sözümü kesmeyin. **(Bir an. Daha sakin).** Hep bir ağızdan konuşursak bu işin içinden çıkamayız. **(Bir an).** Ne diyordum? **(Bir an. Daha hızlı).** Ne diyordum?

Vladimir hareketleriyle ağır birşey taşıyan adamı anlatmaya çalışır. Pozzo hiçbir şey anlamadan ona bakmaktadır.

ESTRAGON. — **(Hızla): Elindekiler. (Parmağıyla Lucky'yi gösterir).** Niçin? Hep elinde tutmak? **(İki büklüm, soluk soluğa Lucky'nin taklidini yapar).** Hiç yere bırakmamak niçin? **(Ellerini yana açar: ağırlıktan kurtulmuş, doğrulur).**

POZZO. — Ah! neden daha önce söylemediniz bunu bana? Niçin rahatını düşünmüyor, öyle mi? Açıklamaya çalışalım bunu. İlkin, buna hakkı yok mu? Cevap: var. Demek kendisi istemiyor... ortaya bu çıkıyor öyle değil mi? İşte böylece sorumuz aydınlanmış oldu. Peki niçin istemiyor diye soracaksınız şimdi de. **(Bir an).** Baylar bu sorunun cevabını da vereceğim size.

VLADİMİR. — Dikkat et.

POZZO. — Benim için yapıyor bunu. Onu alıkoyayım diye.

ESTRAGON. — Nasıl?

POZZO. — Belki yanlış açıkladım. Diyeceğim, bana acındırmak istiyor kendini, onu başımdan defetmiyeyim, defetmekten cayayım diye. Hayır, hayır pek bu da değil.

VLADİMİR. — Ondan kurtulmak mı istiyorsunuz?

POZZO. — Beni elde etmek istiyor ama, başaramıyacak bunu.

VLADİMİR. — Ondan kurtulmak mı istiyorsunuz?

POZZO. — Onu böyle sağlıklı, diri gördükçe, ilerde de kendisini bu durumda kullanacağımı sanıyor.

ESTRAGON. — Artık istemiyor musunuz onu?

POZZO. — Taşımasına bir domuz gibi taşıyor ama onun gerçek uğraşı bu değil.

VLADİMİR. — Savmak mı istiyorsunuz başınızdan?

POZZO. — Onu böyle yorulmak bilmez görerek

verdiğim karardan pişman olacağımı sanıyor. İşte kafasındaki zavallı hesabı bu! Sanki adam kıtlığına kıran girdi. **(Üçü birden Lucky'ye bakarlar).** Atlas, Jüpiter'in oğlu. **(Sessizlik).** İşte sorunuza böylece cevap verdiğimi umuyorum. Başka bir sorunuz daha var mı? **(Püskürteçle yeniden...)**

VLADİMİR. — Başınızdan savmak mı istiyorsunuz onu?

POZZO. — Şuna dikkat buyrun: şu anda o benim ben de onun yerinde olabilirdik. Eğer rastlantılar tersine dönseydi. Herkese lâyık olduğu...

VLADİMİR. — Başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO. — Ne buyurdunuz?

VLADİMİR. — Onu... başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO. — Evet, gerçekten de. Ama kovacağıma, sizin anlıyacağınız kıçına bir tekme atıp kapı dışarı edeceğime, Cuma Pazarına götürmeye karar verdim onu. İşte benim yufka yürekliliğim de bu— orda birşeyler koparabileceğimi umuyorum. Doğrusunu isterseniz böylesi varlıkları kapı dışarı etmeye imkân yok. En iyisi, öldürmek gerek bunları.

Lucky ağlamaya başlar.

ESTRAGON. — Ağlıyor.

POZZO. — Sokak köpekleri ondan daha onurludur. **(Mendilini çıkarıp Estragon'a uzatır).** Madem acıyorsunuz, biraz avutuverin bari. **(Estragon duraksar).** Alın. **(Estragon mendili alır).** Siliverin gözlerini. Böylece kendini, bırakılmışlığını biraz olsun unutur.

Estragon duraksamaktadır.

VLADİMİR. — Ver, ben yapacağım.

Estrgon mendili vermek istemez. Çocuk davranışları.

POZZO. — Elinizi çabuk tutun. Birazdan ağlamayı kesecek. **(Estragon Lucky'ye yaklaşıp gözlerini silmek duruşunu alır. Lucky Estragon'un incik kemiklerine doğru korkunç bir tekme indirir. Estragon mendili atar, sahneyi topallıyarak ve acıdan bağırarak dolanır).** Mendil! **(Lucky bavulu ve sepeti bırakır, mendili yerden alıp ilerler. Pozzo'ya verir; geriler, bavulu ve sepeti alır).**

ESTRAGON. — Alık! İnek! **(Pantolonunu sıyırır).** Sakatladı beni.

VLADİMİR. — **(Estragon'a): Göster bakayım. (Estragon bacağını gösterir. Pozzo'ya kızgınlıkla):** Kanıyor.

POZZO. — İyi bir işaret.

ESTRAGON. — **(Yaralı bacağı havada):** Bir daha yürüyemiyeceğim.

VLADİMİR. — **(Yumuşak):** Ben seni taşırım. **(Bir an).** Gerekirse.

POZZO. — Ağlamıyor artık. **(Estragon'a).** Onun yerini siz aldınız işte. **(Bir düş içindeymişcesine).** Yeryüzünün gözyaşları... değişmez. Biri ağlamaya koyuldu mu bilin ki yeryüzünün bir başka köşesinde mutlak bir başkasının gözyaşı dinmiştir. Aynı şey gülmek için de öyle. **(Güler).** İçinde yaşadığımız devir için kötü söylemiyelim, daha önceki devirlerden daha mutsuz değil. **(Sessizlik).** Daha iyi de dememek gerekir. **(Sessizlik).** Neyse sözetmiyelim bundan. **(Sessizlik).** Tabiî nüfus sayısının arttığı bir gerçek.

VLADİMİR. — Yürümeyi bir dene bakalım.

Estragon topallıyarak yürür: Lucky'nin yanından geçerken durur, üstüne tükü-

rür, sonra ilk, perdenin açıldığında olduğu yere gidip oturur.

POZZO. — Biliyor musunuz bütün bu güzel şeyleri bana kim öğretti? **(Bir an. Parmağıyla Lucky'yi göstererek).** O!

VLADİMİR. — **(Gökyüzüne bakarak):** Gecenin çökeceği yok mu?

POZZO. — O olmasaydı tüm düşüncelerim, duygularım bayağı duyguların, düşüncelerin sınırını aşmazdı. Uğraşımın dışında—adının ne önemi var? —başka bir şeyle uğraşacak zamanım yoktu. Güzellikmiş, sevecenlikmiş, gerçekmiş bunlara hiçbir zaman varamıyacağımı biliyordum. İşte o zaman tuttum bir vurgan aldım.

VLADİMİR. — **(Elinde olmadan gökyüzüne bakmayı bırakıp):** Bir vurgan mı?

POZZO. — Yakında altmış yıl olacak ki bu devamda. **(Kafasında hesaplar).** Evet, yakında tam altmış yıl. **(Gururluca, kurularak).** Gören bu yaşı vermez doğru, ama n'aparsın ki böyle. Onun yanında genç duruyorum değil mi? **(Bir an. Lucky'ye).** Şapka! **(Lucky sepeti bırakıp şapkasını çıkarır. Korkunç uzun iki saç demeti yüzünün iki yanına düşer. Şapkasını kolunun altına alır, sonra sepeti).** Şimdi bana bakın. **(Şapkasını çıkarır. (1) Saçları tümüyle dökülmüştür. Şapkasını yeniden başına geçirir).** Gördünüz mü?

VLADİMİR. — Ne demek bir vurgan?

POZZO. — Buralardan değil misiniz? Bu çağda yaşamıyor musunuz? Eskiden soytarılar vardı, şimdi de vurganlar. Tabiî bunu hakedenlere...

---

(1) Oyunun bütün kişileri melon şapkayla oynamaktadır.

VLADİMİR. — Şimdi de başımızdan savıyorsunuz demek? Bir eski, bir sadık hizmetkârı?

ESTRAGON. — Orospu çocuğu!

Pozzo gittikçe daha tedirgin.

VLADİMİR. — Özünü emdikten sonra böyle, tıpkı bir... bir... **(Arar)**... bir muz kabuğu gibi fırlatıp atıyorsunuz. İtiraf edin ki...

POZZO. — **(İnleyerek, ellerini başına götürerek)**: Dayanamıyacağım artık, dayanamıyacağım... yaptığını... yaptığını bir bilseniz... korkunç... Gitmesi gerek **(Kolunu sallar)** Çıldırıyorum. **(Büzülür, başı kollarının arasında)**. Dayanamıyacağım artık... dayanamıyacağım...

Sessizlik. Hepsi Pozzo'ya bakarlar. Lucky heyecandan titremektedir.

VLADİMİR. — Dayanamıyacak.

ESTRAGON. — Korkunç.

VLADİMİR. — Çıldırıyor.

ESTRAGON. — İğrenç.

VLADİMİR. — **(Lucky'ye)**: Nasıl cesaret ediyorsunuz buna? Utanır insan. Böylesi iyi yürekli bir efendiye bunu yapmak! Böylesi acı çektirmek! Nice yıllardan sonra! Gerçekten de...

POZZO. — **(Sarsılarak)**: İlk zamanlar ne iyiydi, sözümü dinler bana yardım ederdi... avuturdu... bir melek gibiydi... Bugün elinden gelse öldürecek beni.

ESTRAGON. — **(Vladimir'e)**: Yerine bir başkasını mı almak istiyor acaba?

VLADİMİR. — Nasıl?

ESTRAGON. — Acaba yerine bir başkasını mı almak istiyor diyorum. Yoksa elinden defettikten sonra bir yenisini edinmeyi istemiyor mu? burasını anlamadım.

VLADİMİR. — Sanmıyorum.

ESTRAGON. — Nasıl?

VLADİMİR. — Bilmem.

ESTRAGON. — Soralım bakalım.

POZZO. — **(Yatışmış):** Baylar n'oldum birden bilmiyorum. Özür dilerim. Bütün bu geçenleri unutun. **(Gittikçe kendine gelmeye başlar).** Neler söyledim az önce hatırlamıyorum, ama inanın söylediklerimin hiçbirinde gerçek payı yoktu. **(Doğrulur, göğsüne vurur).** Birinin acı çektirdiği bir insan görünüşü var mı bende? Bakındı hele... **(Ceplerini karıştırır).** Pipo'mu da ne yaptım?

VLADİMİR. — Ne güzel bir gece!

ESTRAGON. — Unutulmaz bir gece evet.

VLADİMİR. — Daha da bitmedi.

ESTRAGON. — Öyle görülüyor.

VLADİMİR. — Daha yeni başladı.

ESTRAGON. — Korkunç.

VLADİMİR. — Tiyatrodayız sanki.

ESTRAGON. — Daha doğrusu cambazhanede.

VLADİMİR. — Müzikholde.

ESTRAGON. — Cambazhanede.

POZZO. — Nereye koydum şu cenabet pipoyu?

ESTRAGON. — Garip bir adam! Tütün çubuğunu yitirdi. **(Katıla katıla güler).**

VLADİMİR. — Ben birazdan dönüyorum. **(Çıkışa doğru ilerler).**

ESTRAGON. — Geçidin sonunda, solda.

VLADİMİR. — Yerime dikkat, başkasına kaptırma. **(Çıkar).**

POZZO. — Benim Aptullah'ı yitirdim.

ESTRAGON. — **(Kahkahadan yerlere yatar):** Kasıklarımı çatlatacak bu adam.

POZZO. (Başını kaldırarak): Siz görmediniz mi acaba? **(Vladimir'in yokluğunu farkeder. Şaşkın).**

Oh! gitti demek!... bir eyvallah bile demeden. Kabalık bu yaptığı. Hiç değilse siz tutsaydınız.

ESTRAGON. — Tutsaydım koyverecektı.

POZZO. — Oh! **(Bir an).** Bu saatte...

ESTRAGON. — Buraya gelin buraya.

POZZO. — Ne yapmaya?

ESTRAGON. — Gelin, göreceksiniz.

POZZO. — Yerimden kalkmamı mı istiyorsunuz?

ESTRAGON. — Gelin... gelin... çabuk.

Pozzo kalkar. Estragon'a doğru ilerler.

ESTRAGON. — Bakın.

POZZO. — Oh bobobobo...

ESTRAGON. — Tamam bitti.

Vladimir geri döner. Yüzünden düşen bin parça; Lucky'yi iteler, Pozzonun iskemlesine bir tekme atıp devirir. Tedirgin; ordan oraya dolaşıp durur.

POZZO. — Memnun değil galiba.

ESTRAGON. — Yapamadın ha? Yazık!

Vladimir durur, iskemleyi düzeltir, ordan oraya yürüyüşüne yeniden koyulur. Biraz yatışmıştır.

POZZO. — Yatışıyor. **(Çevresine bakar).** Herşey... herşey yatışıyor... duyuyorum. Büyük bir sessizlik iniyor. Dinleyin. **(Elini kaldırır).** Pan uykuda.

VLADİMİR. — **(Durarak):** Gecenin çökeceği yok mu?

Her üçü de gök yüzüne bakarlar.

POZZO. — Gece çökmeden gidemiyor musunuz?

ESTRAGON. — Yâni... biliyorsunuz...

POZZO. — Çok doğal bir şey bu, çok doğal. Ben de sizin yerinizde olsaydım Bay Godin... Godet... Godot... neyse ne demek istediğimi anlıyorsunuz. işte onunla buluşacak olsaydım, ben de gece çökmeden buluşma yerinden ayrılmazdım. **(İskemlesine bakar).** Oturmak isterdim ama, bilmem nasıl yapacağım bunu?...

ESTRAGON. — Yardımım dokunabilir mi?

POZZO. — Bilmem... belki... bir isteseydiniz...

ESTRAGON. — Neyi isteseydim?

POZZO. — Oturmamı.

ESTRAGON. — Bir yardımı dokunur mu?

POZZO. — Sanıyorum ki evet.

ESTRAGON. — Haydi bakalım. Oturun bayım, rica ederim.

POZZO. — Hayır, hayır, bir gereği yok canım. **(Bir an. Sonra yavaş sesle).** Biraz üsteleyin.

ESTRAGON. — Böyle ayakta durmayın rica ederim, soğuk alacaksınız.

POZZO. — Sanıyor musunuz?

ESTRAGON. — Hiç şüphesiz. Hiç şüphesiz.

POZZO. — Hakkınız olmalı. **(Oturur.)** Teşekkür ederim. İşte yeniden yerleştim. **(Saatine bakar).** Ama sizlerden ayrılma saati geldi, eğer geç kalmak istemiyorsam...

VLADİMİR. — Zaman durdu.

POZZO. — **(Saatini kulağına götürerek):** İnanmayın buna. İnanmayın bayım. **(Saatini cebine koyar).** Bu hariç, neye isterseniz inanın. Ama zamanın durması... hayır hayır.

ESTRAGON. (Pozzo'ya): Bugün herşeyi karanlık görüyor.

POZZO. — Semâ hariç. **(Bu güzel «semâ» sözcüğünü bulduğu için güler).** Sabır... sabır... birazdan çökecek. Evet anlıyorum, siz buralardan değilsiniz; bizim buralarda günbatımının ne olduğunu bilmi-

yorsunuz daha. İster misiniz anlatayım? **(Sessizlik. Estragon'la Vladimir kendi işleriyle uğraşmaya koyulmuşlardır: biri potinini, öbürü şapkasını incelemektedir. Lucky'nin şapkası düşer, Lucky farkında değildir).** Sizleri memnun etmek isterdim. **(Püskürteç oyunu az önceki gibi).** Biraz dikkat lütfen. **(Estragon'la Vladimir işlerine devam etmektedirler. Lucky yarı uykuda. Pozzo kırbacını şaklatır; dilediği sesi elde edemez).** Nesi var bu kırbacın? **(Kalkıp kırbacı bir kez daha hızlıca şaklatır: Lucky yerinden fırlar. Estragon'un potini, Vladimir'in şapkası ellerinden düşer. Pozzo kırbacı atar).** Bir işe yaramıyor artık bu meret. **(Kendini dinliyenlere bakar).** Ne diyordum?

VLADİMİR. — Gidelim.

ESTRAGON. — Böyle ayakta durmayın, soğuk alacaksınız.

POZZO. — Doğru. **(Oturur. Estragon'a).** Adınız neydi?

ESTRAGON. — **(Hemen cevaplar):** Catullus.

POZZO. — **(Dinlememiş):** Ah! evet gece. **(Başını kaldırır).** Biraz daha dikkatli olun yoksa hiçbir şey başaramıyacağız. **(Gökyüzüne bakar).** Bakın. **(Hepsi yeniden bir uyurgezer havası içinde, Lucky hariç, göğe bakarlar. Pozzo Lucky'nin durumunun farkına varır, ipi çeker).** Gökyüzüne bakacak mısın, bakmayacak mısın domuz? **(Lucky başını geriye kanırır).** Tamam, bu kadar yeter. **(Hepsi başlarını indirirler).** Ne var bunda öyle görülmedik? Bildiğimiz gök işte! Soluk ve ışıklı bir günün herhangi bir saatindeki herhangi bir gök. **(Bir an).** Buralarda. **(Bir an).** Hava güzel oldu muydu... **(Sesi çınlar).** Bir saat oluyor... **(saatine bakar; her zamanki konuşma tonuyla)...** aşağı yukarı... **(Yeniden şiirsel bir tona döner sesi)...** bardaktan boşanırcasına yağdıktan sonra... **(duralar,**

sesinin tonu yavaşlar)... diyelim sabahın onundan bu yana... (**sesi yükselir**)... ak, al ışınların demeti daha tümüyle parlaklığını yitirmeden işte şimdi solmaya başlıyor... (**Merdivenden inen bir insanın ellerinin hareketiyle**) solmaya... hergün biraz daha, her an biraz daha, şeye, bu şeye... değin (**dramatik poz: açılan, yanlara alabildiğine açılan kolların hareketi**) puff... tamam. Bitti! Artık kımıldamıyor. (**Sessizlik**). Ama (**Bir elini azarlayıcı kaldırır**). Ama bu sessiz ve uyumlu örtüsünün gerisinde... (**Gözlerini gökyüzüne kaldırır. Lucky hariç öbürleri onun gibi yaparlar**).... gece dört nala yaklaşıyor (**sesi gittikçe daha titrek**) ve birazdan gelip çökecek üstümüze. (**Parmaklarını çatlatır**). Pıfft! İşte böyle! (**Esisi uçmuş**). Bizim onu en beklemediğimiz anda, (**Sessizlik. Sesi kırgın**). Bu kahpe dünyada işte böyle olup bitiyor bu iş.

Uzun bir sessizlik.

ESTRAGON. — İnsanın haberi oldukça.

VLADİMİR. — Sabredebilir.

ESTRAGON. — Başına ne geleceğini bilir.

VLADİMİR. — Tasalanacak bir şey yok artık.

ESTRAGON. — Beklemekten başka yapacak hiçbir şey.

VLADİMİR. — Buna da alışığız. (**Yerden şapkasını alır, içine bakar, sallar, başına koyar**).

POZZO. — Nasıl buldunuz beni? (**Estragon'la Vladimir hiçbir şey anlamamış gibi bakarlar**). İyi? Orta? Geçebilir? Şöyle böyle? Zayıf?

VLADİMİR. — (**Pozzo'yu ilk anlamış**): Oh! çok iyi... pek iyi.

POZZO. — (**Estragon'a**): Ya siz?

ESTRAGON. — (**Yabancı bir ağızla**): Oh! peh iyu, peh iyu, peh peh peh iyu.

POZZO. — (**Çoşkuyla**): Teşekkür ederim, bay-

lar. (**Bir an**). Ne kadar cesaretlendirilmeye ihtiyacım var bir bilseniz. (**Düşünür**). Sonlara doğru biraz zayıfladım. Gözünüze çarpmadı mı?

VLADİMİR. — Oh! belki birazcık, çok, pek çok az.

ESTRAGON. — Doğrusu ben istiyerek yaptınız sandım.

POZZO. — Belleğim pek parlak değil.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Bu arada... Beklerken hiçbir şey olup bitmiyor.

POZZO. — (**Elinden bir şey gelmemenin sıkıntısı içinde**): Sıkılıyor musunuz?

ESTRAGON. — Az çok.

POZZO. — (**Vladimir'e**): Ya siz?

VLADİMİR. — Pek şen değil doğrusu.

Sessizlik. Pozzo içinde kendi kendisiyle bir savaşa girişir.

POZZO. — Baylar, bana karşı... (**Gereken sözcüğü arar**).... çok naziktiniz...

ESTRAGON. — Yok canım.

VLADİMİR. — Ne düşünce.

POZZO. — Evet evet çok terbiyeliydiniz. Kendi kendime soruyorum, sıkılmakta olan bu yiğit kişiler için ne yapabilirim diye?

ESTRAGON. — Bir mecite bile hoş geldin deriz.

VLADİMİR. — Dilenci değiliz.

POZZO. — Ne yapabilirim? Kendi kendime bunu sorup duruyorum, zamanları daha çabuk geçsin diye ne yapabilirim onlar için? Kendilerine kemik verdim, şundan bundan sözettim, gün batımını açıkladım, bunun onlarca anlaşılmadık bir yanını bırakmadım... Geçiyorum. Ama bütün bunlar ye-

ter mi? İşte vicdanımı sızlatan bu: bütün bu yaptıklarım yeter mi?

ESTRAGON. — Meteliğe de fitiz.

VLADİMİR. — **(Estragon'a kızarak):** Yeter!

ESTRAGON. — Metelikten daha azına da inemezdim.

POZZO. — Yeter mi? Hiç şüphe yok, yeter de artar bile. Ama ben eli açık bir kişiyim. Yaradılışım böyle. Bugün. Yazık! **(İpi çeker. Lucky bakar).** Çünkü bu yüzden acı çekeceğim, hiç şüphe yok. **(Kalkmadan eğilip kırbacını alır).** Hangisini istersiniz: oynasın mı? şarkı mı söylesin? ezbere bir şey mi okusun? düşünsün mü? yoksa...

ESTRAGON. — Kim?

POZZO. — Nasıl kim?! Siz ikiniz düşünmesini biliyor musunuz?

VLADİMİR. — Düşünüyor mu?

POZZO. — Hem de nasıl! Yüksek sesle. Bir zamanlar öylesine güzel düşünürdü ki saatlerce dinliyebilirdim onu. Şimdi... **(Ürperir)** Neyse,... **(Başını sallar).** Sizin için bir şeyler düşünsün ister misiniz?

ESTRAGON. — Ben oynamasını isterdim, daha eğlenceli.

POZZO. — Her zaman değil.

ESTRAGON. — Öyle değil mi Didi, daha eğlenceli olmaz mı?

VLADİMİR. — Ben düşünmesini görmek isterdim.

ESTRAGON. — Belki ilkin oynayıp sonra düşünebilir, ne dersin? Eğer bu ondan pek fazla bir şey istemek olmazsa...

VLADİMİR. — **(Pozzo'ya):** Olabilir mi?

POZZO. — Tabiî tabiî, bundan kolay bir şey yok. İşin doğal akışı bu. **(Kısa bir gülüş).**

VLADİMİR. — Öyleyse oynasın.

Sessizlik.

POZZO. — **(Lucky'ye):** Duyuyor musun domuz?

ESTRAGON. — Hiç karşı koyduğu olmaz mı?

POZZO. — Bunu birazdan açıklarım size. **(Lucky'ye).** Oyna iğrenç yaratık!

Lucky bavulu ve sepeti bırakır, sahnenin önüne doğru biraz yaklaşır, Pozzo'ya doğru döner. Estragon daha iyi görebilmek için yerinden kalkar. Lucky oynar, durur.

ESTRAGON. — Hepsi bu mu?

POZZO. — Daha!

Lucky aynı hareketleri yeniler durur.

ESTRAGON. — Ah! köpoğlusu! **(Lucky'nin hareketlerini yapar).** Ben de senin kadar yapabilirim. **(Öykünür, bir ara düşer gibi olur).** Bir az çalışmayla.

VLADİMİR. — Yoruldu.

POZZO. — Bir zamanlar frandal, alma, branla, gigo, fondango, hattâ horapipo bile oynardı. Sıçrardı. Şimdi yalnız bunu yapıyor. Bu oynadığının adı ne biliyor musunuz?

ESTRAGON. — Lâmbacının ölümü.

VLADİMİR. — İhtiyarlar kanseri.

POZZO. — Ağ dansı. Kendini bir ağın içine tıkılmış sanıyor.

VLADİMİR. — **(Bir sanat eleştirmeni kıvraklığıyla):** Bir şey var ki... **(Lucky bıraktıklarının olduğu yere doğru gitmeye hazırlanır.)**

POZZO. — **(Bir ata bağırır gibi):** Büsssttttt!!!!!

Lucky durur.

ESTRAGON. — Hiç karşı koymaz mı?

POZZO. — Birazdan açıklıyacağım bu noktayı. **(Ceplerini karıştırır).** Bir dakika. **(Karıştırır).** Nereye koydum püskürtecimi? **(Arar).** Bir de bu! **(Şaşkın başını kaldırır. Ölümcül bir sesle).** Yitirdim, püskürtecimi yitirdim

ESTRAGON. — **(Ölümcül bir sesle):** Sol ciğerim çok zayıf. **(Yavaşça öksürür. Sonra gürültülü bir sesle).** Ama sağ ciğerime bir diyecek yok.

POZZO. — **(Her zamanki konuşmasıyla):** Neyse, olmasa da olur. Ne diyordum? **(Düşünür).** Hay Allah! **(Başını kaldırır).** Yardım edin!

ESTRAGON. — Arıyorum.

VLADİMİR. — Ben de.

POZZO. — Bir dakika.

Her üçü de aynı anda eşlerini alınlarına götürürler, kendilerini aradıklarına vermişler, tedirgindirler. Uzun bir sessizlik.

ESTRAGON. — **(Utku içinde):** Ah!

VLADİMİR. — Buldu.

POZZO. — **(Sabırsız):** Ne?

ESTRAGON. — Elindekileri niçin yere bırakmıyor?

VLADİMİR. — Bu değil canım.

POZZO. — Emin misiniz?

VLADİMİR. — Daha önce açıkladınız bunu.

ESTRAGON. — Daha önce açıkladı mı?

VLADİMİR. — Zaten bıraktı elindekilerini görmüyor musun?

ESTRAGON. — **(Lucky'ye doğru bir göz atar):** Doğru. Eee?

VLADİMİR. — Elindekileri yere bıraktığına göre, niçin bırakmıyor diye sormamız anlamsız.

POZZO. — Tastamam!

ESTRAGON. — Peki niçin bıraktı elindekileri?

POZZO. — İşte...

VLADİMİR. — Oynıyabilmek için.

ESTRAGON. — Doğru.

POZZO. — **(Elini kaldırarak):** Bekleyin. **(Bir an).** Hiçbir şey söylemeyin. **(Bir an).** Tamam. **(Şapkasını kafasına koyar).** Buldum!

Esragon'la Vladimir de şapkalarını giyerler.

VLADİMİR. — Buldu.

POZZO. — Bakın nasıl oluyor bu.

ESTRAGON. — Neden sözediyorsunuz?

POZZO. — Göreceksiniz. Anlatmak güç.

VLADİMİR. — Öyleyse anlatmayın.

POZZO. — Oh! meraklanmayın, meraklanmayın başaracağım elbet. Ama kısa kesmek istiyorum, çünkü vakit ilerledi... Kısa kesmenin ve aynı zamanda da açık olmanın yolu, sizden bunu rica ediyorum. Bırakın düşüneyim biraz.

ESTRAGON. — Kısa kesmeyin, uzun uzun anlatın, böylece daha az uzun olur.

POZZO. — **(Biraz düşündükten sonra):** Tamam, olacak. Şu iki şeyden birini görüyor musunuz?

ESTRAGON. — Sayıklama.

POZZO. — Ya ondan bir şey istiyorum, şarkı söylemesini, oynamasını, düşünmesini...

VLADİMİR. — Tamam tamam anladık.

POZZO. — Ya da hiçbir şey istediğim yok. Buraya değin tamam. Sözümü kesmeyin. Diyelim ki ondan... örneğin... örneğin... oynamasını istiyorum. N'oluyor?

ESTRAGON. — Islık çalmaya başlıyor.

POZZO. — **(Darılmış):** Hiçbir şey söylemiyeceğim artık size.

VLADİMİR. — Rica ederim, rica ederim devam edin.

POZZO. — İkide bir sözümü kesiyorsunuz.

VLADİMİR. — Devam edin, devam edin çok ilgi çekici.

POZZO. — Biraz daha üsteleyin.

ESTRAGON. — **(Ellerini birbirine yaklaştırıp):** Rica ederim, rica ederim, sözünüze devam edin.

POZZO. — Nerde kalmıştım?

VLADİMİR. — Ondan oynamasını istiyordunuz.

ESTRAGON. — Şarkı söylemesini.

POZZO. — Tamam, ondan şarkı söylemesini istiyorum. O ne yapıyor? Ya bu dileğimi yerine getirip şarkı söylüyor, ya da şarkı söyliyeceğine... ne bileyim ben, örneğin oynamaya başlıyor ya da düşünmeye, ya da...

VLADİMİR. — Açık, apaçık anlaşılıyor dediklerıniz, bağlayın...

ESTRAGON. — Yeter.

VLADİMİR. — Ama bu akşam ne istedinizse yerine getiriyor.

POZZO. — Beni yumuşatmak için; onu alıkoyayım diye.

ESTRAGON. — Bütün bunlar masal.

VLADİMİR. — Pek emin değilim.

ESTRAGON. — Birazdan bize bütün bu anlattıklarında tek bir gerçek payı olmadığını söyliyecek.

VLADİMİR. — **(Pozzo'ya):** Bu sözlere karşı bir şey söylemiyor musunuz?

POZZO. — Yorgunum.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Hiçbir şey olmuyor, hiç kimse

geçmiyor, hiç kimse gitmiyor, korkunç bir şey bu.

VLADİMİR. — **(Pozzo'ya):** Bir düşünmesini isteseydiniz.

POZZO. — Şapkasını verin.

VLADİMİR. — Şapkasını mı?

POZZO. — Evet şapkasız düşünemez.

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Şapkasını veriver.

ESTRAGON. — Ben mi! Yediğim tekmeden sonra? Hiçbir zaman!

VLADİMİR. — Durun ben vereceğim. **(Yerinden kımıldamaz).**

ESTRAGON. — Kendisi gidip alsın.

POZZO. — Vermek daha iyi.

VLADİMİR. — Ben vereceğim.

Şapkayı yerden alıp, pek yaklaşmadan, parmaklarının ucunda Lucky'ye uzatır. Lucky kımıldamaz.

POZZO. — Başına koymak gerek.

ESTRAGON. — **(Pozzo'ya):** Söyleyin de alsın.

POZZO. — Başına birinin koyması daha iyi.

VLADİMİR. — Durun koyacağım.

Lucky'nin çevresinde ihtiyatla dolaşır, usulca ardından yaklaşıp şapkayı kafasına koyup hemen geriler. Lucky kımıldamaz. Sessizlik.

ESTRAGON. — Ne bekliyor?

POZZO. — Uzaklaşın. **(Estragon'la Vladimir Lucky'den uzaklaşırlar. Pozzo ipini çeker. Lucky bakar). Düşün domuz! (Bir an Lucky oynamaya başlar). Dur! (Lucky durur). Yaklaş! (Lucky Pozzo'ya doğru ilerler). Orda! (Lucky durur). Düşün! (Bir an).**

LUCKY. — Öte yandan bu içinde olduğu...

POZZO. — Dur! **(Lucky susar).** Geri! **(Lucky geriler).** Tamam, orda! **(Lucky durur).** Dön! **(Lucky halka doğru döner).** Düşün!

Lucky'nin «tiradı» boyunca, öbürlerinin tepkisi şöyledir: (1) Vladimir'le Estragon dikkat kesilmişlerdir. Pozzo bitkin ve tiksinmekte. (2) Vladimir'le Estragon'un ilk mırıldanmaları. Pozzo'nun acı çekmesi artmakta. (3) Vladimir'le Estragon yatışıp yeniden dinlemeye başlarlar. Pozzo gittikce tedirgin, iniltileri duyulmakta. (4) Vladimir'le Estragon'un bağrışları. Pozzo birden doğrulup ipi çeker. Hepsi bağırırlar. Lucky ipi çeker, sendeler, bağırmaktadır. Üçü birden, karşı koymakta, ve «tiradını» inlemekte olan Lucky' nin üstüne atılırlar.

LUCKY. — **(Tekdüze konuşmaya başlar):** Poinçon ve Wattmann'ın çalışmalarından ortaya çıktığı gibi kişisel bir Tanrı'ya varlığını veren o Tanrı kikikiki ak sakallı kiki zaman dışı uzay dışı kutsal duygusuzluğun yüceliğinde duygusuz kutsal uyumsuzluğu ve dilsizliği bizi pek seviyor bir kaçımız ayrıt bilinmez nedendir tıtıtıt ama bu olacak o zaman gelecek kutsal Miranda gibi acıçeken bütün onlarla birlikte bilinmez nedendir ama zamanımız var acıçekmelerde ateşlerde ateşler ki ve alevler azıcık devam etsin diye birazcık daha birazcık daha ve kim şüphe edebilir en sonunda ateş bacayı saracak ve her yeri cehennemi bulutlara taşıyacaklar bulutlara ki zaman zaman mavi masmavi bugün bile ve sessiz öylesine bir sessizliğin sessizliği ki hummalı olmaması için daha az değil bir hoş gel-

din ama biz önlemiyelim önüne geçmeyelim öte yandan anlaşılmıştır ki bitmemiş araştırmalara göre ama biz önüne geçmiyelim bitmemiş araştırmaları sona ermemiş ama gene de Bresse'deki Bern Antropopopometri Akakakakademisi tarafından armağanlandırılmış Testu ve Conard'ın insan hesaplarının dışında başka bir yanlışı olmayan olmayan düzenlenen raporlardan anlaşılmış Testu'nün ve Conard'ın bitmemiş bitmemiş bitmemiş araştırmalarına göre düzenlenmiştir ki lenmiştir ki bunun ardından gelen bunun ardından ama biz engel olmıyalım bilinmez nedendir Poinçon ve Wattmann'ın çalışmalarına göre öylesine belirgin öylesine aydınlık olarak görülüyor ki Fartov'un ve Belcherin çalışmaları gözönünde tutulduğunda bitmemiş bitmemiş bitmemiş bilinmez nedendir Testu'nün ve Conard'ın bitmemiş bitmemiş öyle görülüyor ki insan bugüne değin olan kan kan görüşlerin tersine tam tersine gariptir. İnsan Bresse'de Testu ve Conard'ın ki kısacası insan en sonunda özetliyorum insan yiyip içmekteki ve süprüntülerin yoketmekteki gelişmelere karşın zayıflamaktadır ve aynı zamanda bakışık olarak bilinmez nedendir bedeneğitiminin de gelişmelerine karşın ve yapılan şu şu şu sporların örneğin tenisin ayaktopunun yarışların yüz metre yarışlarının ve bisiklet yarışlarının ve yüzme ve at yarışlarının ve uçak ve kürek yarışlarının tenis buz kayağı asfalt kayağı tenis uçak sporlar sporlar sporlar sonbahar sporları kış sporları sonbahar sporları sonbahar sonbahar tenis çimlerin üstünde tenis çamların üstünde ve tenis düzeltilmiş kızıl toprakta havacılık tenis toprak üstünde hokey deniz üstünde hokey hava hokeyi penisilin ve succedanea kısacası aynı zamanda özetliyorum bilinmez nedendir çekilen daralan tenise karşın uçağa binip golf ve golf dokuz deliklisi ve

on-sekiz deliklisi de Akköyde Karaköyde Demir ve Sarıköyde ve Bakırköyde aynı zamanda birden bilinmez nedendir zayıflamak daralmak özetliyorum. Akköy Kara yıkılma yitirme kuruyor piponun başı Voltaire'in ölümünden bu yana günde iki parmak yüz gram pipo başına yüz gram aşağı yukarı ortalama kabataslak fena değil Kamçatka'da soyunmuş çıplak bilinmez nedendir kısacası en sonunda ne önemi var olaylar göz önünde öte yandan daha önemli oldukları anlaşılan ışığında Steinweg ve Petermann'ın devam etmekte oldukları deneylerinin ışığında daha önemli olan daha korkunç olan ortaya çıkıyor Steinweg'le Paterman'ın yarıda bıraktıkları deneylerin ışığı altında ki dağda bayırda ve deniz kıyısında ve yarışlarda ve suda ve ateşte hava aynı hava hep aynı ve yer yâni hava ve yer büyük soğuklarla yazık yedinci ether devirlerinin yer denizler taşlar için deniz dipleriyle büyük soğuklar denizin üstünde ve yerin üstünde ve havada yeryüzünün ve havanın yâni özetliyorum bilinmez nedendir tenise karşın olaylar olda gözünüzün önünde bilinmez nedendir kısaca öbür konuya geçiyorum kısaca en sonunda yazık öbürüne geçiyorum taşlar için kim şüphe edebilir özetliyorum ama önlemiyelim özetliyorum evet tenis öbürüne geçiyorum bundan sonraki sakal alevler gözyaşları taşlar mavi masmavi sessiz sepsessiz yazık baş baş baş baş Kamçatka'da tenise karşın bırakılmış emekler bitmemiş sona ermemiş en önemli olan taşlar kısacası özetliyorum yazık yazık bırakılmış bitirilmemiş sona ermemiş baş baş Kamçatka'da tenise karşın yazık taşlar Conard Conard... (**Karman-çorman, Lucky bir kaç çığlık daha atar**). Tenis!... Taşlar!... Sepsessiz!... Conard!... Bitmemiş!...

POZZO. — Şapkası!

Vladimir Lucky'nin şapkasını kapar. Lucky susmuştur, düşer. Uzun sessizlik. Yenenlerin sık soluyuşları.

ESTRAGON. — Öcüm alındı.

Vladimir Lucky'nin şapkasını yerden almış bakmaktadır, çevirip bir de içine bakar.

POZZO. — Verin bakayım şu şapkayı. (**Şapkayı Vladimir'in elinden çekip alır. Yere atıp üstünde tepinir**). Bir daha düşünemiyecek.

VLADİMİR. — İyi ama yolunu bulabilecek mi dersiniz?

POZZO. — Ben bulduracağım ona yolunu. (**Lucky'yi tekmeler**). Ayağa domuz!

ESTRAGON. — Belki de öldü.

VLADİMİR. — Vurmayın öldüreceksiniz.

POZZO. — Ayağa kalk leş! (**İpi çeker. Lucky biraz kımıldar. Estragon'la Vlamir'e**). Yardım edin biraz.

VLADİMİR. — Nasıl yapmalı?

POZZO. — Kaldırın şu meredi.

Estragon ve Vladimir Lucky'yi ayağa kaldırırlar, bir an tutarlar sonra bırakırlar. Lucky düşer.

ESTRAGON. — Mahsus yapıyor.

POZZO. — Biraz tutmak gerek. (**Bir an**). Haydin, haydin kaldırın.

ESTRAGON. — Aaa benim burama geldi.

VLADİMİR. — Hadi bir daha deniyelim.

ESTRAGON. — Bizi kim sanıyor kuzum?

VLADİMİR. — Hadi!

Lucky'yi yeniden kaldırıp tutarlar.

POZZO. — Bırakmayın! **(Estragon'la Vladimir ayakta sallanır).** Kımıldamayın. **(Pozzo bavulu ve sepeti alıp Lucky'ye doğru taşır).** Sıkı tutun. **(Bavulu Lucky'nin eline verir, Lucky hemen bırakır).** Bırakmayın! **(Yeniden yavaş yavaş. Bavula dokundukça Lucky kendine gelmeye başlar; az sonra bavulun sapını kavrar).** Bırakmayın daha! **(Aynı oyun sepetle tekrarlanır).** Tamam şimdi bırakabilirsiniz. **(Estragon'la Vladimir ayakta sallanmakta olan Lucky'den ayrılırlar. Lucky sallanır, iki büklümdür, ama bavul bir elinde sepet öbüründe ayakta durmaktadır. Pozzo geriler, kırbacını şaklatır).** Deehh! **(Lucky ilerler).** Baass! **(Lucky geriler).** Dön! **(Lucky döner).** Tamam, yürüyebilir. **(Estragon'la Vladimir'e dönerek).** Teşekkür ederim baylar, izin verirseniz sizlere— **(ceplerini karıştırır)** —en içten— **(arar)** —en içten— **(arar)** Oh! nereye koydum saatimi? **(Arar).** Bir de bu çıktı. **(Allak bullak başını kaldırır).** Şimendifer saatiydi baylar, saniye şaşmazdı. Dedemin yadigârı. **(Aranır).** Belki yere düştü. **(Yerde arar, Estragon'la Vladimir'de onunla birlikte aramaya koyulurlar. Pozzo ararken bir ayağıyla Lucky'nin şapkası üstüne basar).** Bir de bu!

VLADİMİR. — Belki de yelek cebinizdedir.

POZZO. — Bir dakika. **(İki büklüm olur, başını karnına yaklaştırıp dinler).** Duymuyorum. **(Onlara yaklaşmalarını işaret eder).** Gelin bir de siz bakın. **(Estragon'la Vladimir ona doğru giderler, karnına eğilirler. Sessizlik).** Orda olsa tik-tak'ı duyulur hiç değilse.

VLADİMİR. — Suss!

Üçü birden eğilmiş dinlerler.

ESTRAGON. — Ben bir takım şeyler duyuyorum.

POZZO. — Nerde?

VLADİMİR. — Yüreğiniz olacak.
POZZO. — (**Kızgın**): Allah kahretsin.
VLADİMİR. — Şiişşşşştt...

Dinlerler.

ESTRAGON. — Belki de durmuştu.

Doğrulurlar.

POZZO. — Hanginiz böyle pis pis kokan.
ESTRAGON. — Onun ağzı benim ayaklarım
POZZO. — Sizlerden ayrılma zamanı geldi.
ESTRAGON. — Eee şimendifer n'oluyor?
POZZO. — Şatoda bırakmış olmalıyım.
ESTRAGON. — Hadi hoşça kalın.
POZZO. — Hoşça kalın.
VLADİMİR. — Hoşça kalın.
ESTRAGON. — Hoşça kalın.

Sessizlik. Hiçbiri yerinden kımıldamaz.

VLADİMİR. — Hoşça kalın.
POZZO. — Hoşça kalın.
ESTRAGON. — Hoşça kalın.

Sessizlik.

POZZO. — Teşekkürler.
VLADİMİR. — Biz size teşekkür ederiz.
POZZO. — Bir şey değil.
ESTRAGON. — Rica ederim.
POZZO. — Gerçekten bir şey değil.
VLADİMİR. — İstirham ederim.
ESTRAGON. — Bir şey değil.

Sessizlik.

POZZO. — Bir türlü... (**duralar**)... bir türlü yola çıkmaya...

ESTRAGON. — Hayat bu n'aparsın!

Pozzo döner. Lucky'den uzaklaşır, çıkışa doğru, ipi yavaş yavaş bırakarak geriler.

VLADİMİR. — Ters yola gidiyorsunuz.

POZZO. — Hız almam gerek. (**İpin ucuna varmıştır. Durur. Döner. Bağırır**). Açılın! (**Estragon'la Vladimir dibe çekilir. Pozzo'ya doğru bakarlar. Kırbacın şaklayışı**). Deehh! Hoşça kalın. Hızlı! Daha hızlı! Domuz! Höööst! Hoşça kalın.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Vakit geçirdi.

ESTRAGON. — Bunsuz da geçerdi.

VLADİMİR. — Evet, ama daha yavaş.

Kısa süren bir sessizlik.

ESTRAGON. — Eee n'apıyoruz şimdi?

VLADİMİR. — Bilmiyorum.

ESTRAGON. — Gidelim.

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru.

Susarlar.

VLADİMİR. — Çok değişmişler.

ESTRAGON. — Kim?

VLADİMİR. — O ikisi.

ESTRAGON. — Doğru, hadi biraz bundan konuşalım.

VLADİMİR. — Çok değişmişler... sana öyle gelmiyor mu?

ESTRAGON. — Olabilir. Değişmyen bir biz varız.

VLADİMİR. — Ne olabilir? Gerçek. Gözlerinle gördün, yalan mı?

ESTRAGON. — Nasıl istersen öyle olsun. Ama doğrusunu istersen pek tanıyamadım onları.

VLADİMİR. — Yalan söyleme, tanıyorsun.

ESTRAGON. — Hayır tanımıyorum.

VLADİMİR. — Sen de ben de tanıyoruz dedim. Her şeyi unutuyorsun. **(Bir an).** Tabiî aynı kişiler değillerse o zaman başka.

ESTRAGON. — Kanıt: onlar da bizi tanımadılar.

VLADİMER. — Bir şey ifade etmez bu. Ben de onları tanımıyormuş gibi yaptım. Sonra biz... bizi kimsenin tanıdığı yok ki...

ESTRAGON. — Yeter! Gerekli olan... Ayyy! **(Vladimir aldırmaz).** Ayyy!

VLADİMİR. — Tabiî aynı kişiler değillerse o zaman başka.

ESTRAGON. — Didi! öbür ayağım! **(Perde kalktığında olduğu yere doğru topallıyarak yürür).**

KULİSTEN BİR SES. — Bayım.

Estragon durur. Her ikisi de sesin geldiği yere doğru bakarlar.

ESTRAGON. — Yeniden başlıyor.

VLADİMİR. — Yaklaş yavrum.

Bir oğlan çocuk girer çekingen. Durur.

ÇOCUK. — Bay Albert siz misiniz?

VLADİMİR. — Benim.

ESTRAGON. — Ne istiyorsun?

VLADİMİR. — Yaklaş yavrum.

Çocuk yerinden kımıldamaz.

ESTRAGON. — **(Bağırarak):** Yaklaş dendi!

Çocuk çekinerek yaklaşır, sonra durur.

VLADİMİR. — Ne var?

ÇOCUK. — Bay Godot — **(Susar).**

VLADİMİR. — Ha evet... **(Bir an).** Yaklaş.

Çocuk yerinden kımıldamaz.

ESTRAGON. — **(Bağırarak):** Yaklaş dendi! **(Çocuk çekinerek yaklaşıp durur).** Niçin böyle geç geliyorsun?

VLADİMİR. — Bay Godot'dan haber mi getirdin?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Öyleyse söyle.

ESTRAGON. — Niçin bu kadar geciktin?

Çocuk kime cevap vereceğini bilmeden bir ona bir öbürüne bakar.

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Rahat bırak çocuğu.

ESTRAGON. — **(Vladimir'e):** Asıl sen beni rahat bırak.**(İlerler. Çocuğa).** Biliyor musun saat kaç?

ÇOCUK. — **(Geriliyerek):** Benim suçum değil bayım.

ESTRAGON. — Belki benim suçum.

ÇOCUK. — Korkuyordum bayım.

ESTRAGON. — Neden korkuyordun? Bizden mi? **(Bir an).** Cevap ver.

VLADİMİR. — Anladım, öbürleri korkutmuş olacaklar.

ESTRAGON. — Ne zamandan beri ordaydın?

ÇOCUK. — Bir az oluyor.

VLADİMİR. — Kırbaçtan mı korktun?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Bağırışlarından mı?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — O iki baydan mı?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Tanıyor musun?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — Buralarda mı oturuyorsun?

ÇOCUK. — Evet bayım.

ESTRAGON. — Bütün bunlar yalan. **(Çocuğu kollarından tutup sarsar).** Gerçeği söyle bize.

ÇOCUK. — **(Titreyerek):** Gerçek bu bayım.

VLADİMİR. — Rahat bırak dedim çocuğu. Nen var? **(Estragon çocuğu bırakır, ellerini yüzüne götürür. Vladimir ve çocuk birbirlerine bakarlar. Estragon ellerini yüzünden çeker: allak-bullaktır).** Nen var?

ESTRAGON. — Mutsuzum.

VLADİMİR. — Şaka etmiyorsun ya! Ne zamandan beri?

ESTRAGON. — Unutmuştum.

VLADİMİR. — Belleğimiz de oyun etmeye başladı artık. **(Estragon konuşmak ister, sonra cayar, topallıyarak gidip oturur. Potinlerini çıkarmaya koyulur. Çocuğa).** De bakalım ne diyeceksen.

ÇOCUK. — Bay Godot...

VLADİMİR. — **(Sözünü keser):** Seni daha önce görmüştüm değil mi?

ÇOCUK. — Bilmiyorum bayım.

VLADİMİR. — Tanımıyor musun beni?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — Dün gelen sen değil miydin?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — İlk defa mı geliyorsun?

ÇOCUK. — Evet bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Hep öyle denir. **(Bir an).** Neyse devam et.

ÇOCUK. — **(Bir ağızdan):** Bay Godot bu akşam gelemiyeceğini söylememi istedi. Ama yarın akşam mutlak gelecekmiş.

VLADİMİR. — Hepsi bu mu?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Bay Godot'nun yanında mı çalışıyorsun sen.

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Ne yapıyorsun?

ÇOCUK. — Keçileri güdüyorum bayım.

VLADİMİR. — Sana iyi davranıyor mu?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Dövmüyor mu?

ÇOCUK. — Hayır bayım beni dövmüyor.

VLADİMİR. — Kimi dövüyor?

ÇOCUK. — Kardeşimi bayım.

VLADİMİR. — Ah! demek bir kardeşin var.

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — O ne iş yapıyor?

ÇOCUK. — Kuzuları güdüyor bayım.

VLADİMİR. — Peki seni niçin dövmüyor?

ÇOCUK. — Bilmiyorum bayım.

VLADİMİR. — Seni seviyor olmalı.

ÇOCUK. — Bilmiyorum bayım.

VLADİMİR. — Yeterince yiyecek veriyor mu? **(Çocuk duraksar).** Karnını doyuracak kadar yiyecek veriyor mu? vermiyor mu?

ÇOCUK. — Yeterince bayım.

VLADİMİR. — Mutsuz değil misin? **(Çocuk duraksar).** Anlıyor musun dediğimi?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Eee?

ÇOCUK. — Bilmiyorum bayım.

VLADİMİR. — Demek mutsuz musun değil misin bilmiyorsun?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — Sen de benim gibi. **(Bir an).** Nerde yatıyorsun?

ÇOCUK. — Samanlıkta bayım.

VLADİMİR. — Kardeşinle?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Samanların içinde?

ÇOCUK. — Evet bayım.

Susarlar.

VLADİMİR. — İyi, hadi git.

ÇOCUK. — Bay Godot'ya ne diyeyim bayım?

VLADİMİR. — De ki... **(Duraksar).** — De ki bizi gördün. **(Bir an).** Bizi iyice gördün değil mi?

ÇOCUK. — Evet bayım. **(Geriler, duraksar, geri dönüp koşarak çıkar).**

Işıklar birden azalmaya başlar. Bir anda gece çökmüştür. Ay yükselir: sahnenin dibinde yükselir, sonra durur. Sahneyi sapsarı bir aydınlığa boğar.

VLADİMİR. — İşte en sonunda!... **(Estragon kalkar, Vladimir'e doğru yürür, iki potini de elindedir, onları sahnenin önüne bırakır, doğrulur, aya bakar).** Ne yapıyorsun orda?

ESTRAGON. — Senin yaptığını... ayışığına bakıyorum.

VLADİMİR. — Potinlerinden sözediyorum.

ESTRAGON. — Orda bırakıyorum. **(Bir an).** Bir başkası gelecek... bir başkası... benim gibi... benim gibi... ama ayakları benimkinden küçük... onun yüzünü güldürecek.

VLADİMİR. — Ama çıplak ayakla yürüyemezsin

ESTRAGON. — İsa yürüdü.

VLADİMİR. — İsa! İsa'nın ne işi var burda! Kendini onunla kıyaslıyacak değilsin inşallah.

ESTRAGON. — Bütün yaşamım boyunca kendimi onunla kıyasladım.

VLADİMİR. — Ama biliyorsun onun yürüdüğü yerler sıcaktı. Hava iyiydi.

ESTRAGON. — Evet. Ve apar topar insanlar haça gerilirdi.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Burda yapacak bir şeyimiz kalmadı.

ESTRAGON. — Ne de başka bir yerde.

VLADİMİR. — Bana bak Gogo, böyle olma. Yarın herşey yoluna girecek.

ESTRAGON. — Nasıl?

VLADİMİR. — Çocuğun söylediğini duymadın mı?

ESTRAGON. — Hayır.

VLADİMİR. — Godot'nun yarın mutlak geleceğini söyledi. **(Bir an).** Senin için bir anlamı yok mu bunun?

ESTRAGON. — Desene burda beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok.

VLADİMİR. — Çıldırdın mı? Kafamızı sokacak bir delik bulmalıyız. **(Estragon'u kolundan tutar). Gel. (Çeker. Estragon ilkin razı olur, sonra karşı koyar. Dururlar).**

ESTRAGON. — **(Ağaca bakarak):** Yazık ki bir parça ipimiz yok.

VLADİMİR. — Gel. Hava soğumaya başladı. **(Estragon'u çeker. Aynı oyun).**

ESTRAGON. — Yarın bir parça ip getirmeyi unutturma bana.

VLADİMİR. — Peki peki. Hadi gel. **(Çeker. Aynı oyun).**

ESTRAGON. — Ne zamandan beri böyle beraber yaşıyoruz?

VLADİMİR. — Bilmiyorum. Belki elli yıl.

ESTRAGON. — Kendimi Ren'e attığım günü hatırlıyor musun?

VLADİMİR. — Bağda çalışıyorduk.

ESTRAGON. — Sudan çıkardın beni.

VLADİMİR. — Bütün bunlar geçti, üstüne toprak çekildi.

ESTRAGON. — Üstümdekileri güneşte kurutmuştuk.

VLADİMİR. — Düşünme bunları. Gel. **(Aynı oyun).**

ESTRAGON. — Dur biraz.

VLADİMİR. — Üşüyorum.

ESTRAGON. — Kendi kendime, birbirimizden ayrılsak, her birimiz kendi köşesinde, bir başımıza kalsak daha iyi olmaz mı diye soruyorum. **(Bir an).** Aynı yolun yolcusu değiliz.

VLADİMİR. — **(Darılmadan):** Bunun doğru olduğuna güvenim yok.

ESTRAGON. — Hiçbir şeye güven yok.

VLADİMİR. — Her zaman ayrılabiliriz eğer bunun daha iyi olduğunu sanıyorsan.

ESTRAGON. — Şimdi artık bunun gereği yok.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Doğru, şimdi artık gereği yok bunun.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Haydi gidiyor muyuz?

VLADİMİR. — Hadi.

Kımıldamazlar.

P e r d e

Perde II

Ertesi gün. Aynı saat. Aynı yer.

Estragon'un potinleri sahnenin önünde, ökçeleri bitişik, uçları ayrık. Lucky'nin şapkası da bıraktığı yerde.

Ağaç yapraklanmış.

Vladimir girer. Canlı. Durup uzun uzun ağaca bakar. Sonra birden sahneyi enine boyuna, ordan oraya arşınlamaya koyulur. Potinlerin önünde durur, eğilip birini alır, bakar, koklar, dikkatlice aldığı yere koyar. Telâşlı, git-gel'ine yeniden koyulur. Sahnenin sağ çıkışında durur, ellerini gözünün üstüne siper etmiş uzun uzun uzaklara bakar. Yeniden git-gel. Sahnenin sol çıkışının başlangıcında durur. Ellerini gözünün üstüne... aynı oyun. Yeniden sahneyi arşınlamaya koyulur. Birden durur. Ellerini göğsünün üstünde kavuşturmuş, başını geriye kanırmış avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemeye başlar

VLADİMİR. — :

Mutfağa girdi bir köpek

Çok alçaktan başladığı için durur, öksürür, daha yukardan başlar :

Mutfağa girdi bir köpek
Aşırdı bir dilim ekmek
Ahçıbaşı alıp eline satırı
Böldü köpeği ikiye.
Bunu gören köpekler
Hemen bir mezar kazdılar...

Durur, dalar, sonra yeniden başlar :

Bunu gören köpekler
Hemen bir çukur kazdılar
Bir de taş dikip başına
Üstüne şunu yazdılar.
Mutfağa girdi bir köpek
Aşırdı bir dilim ekmek
Ahçıbaşı alıp eline satırı
Böldü köpeği ikiye.
Bunu gören köpekler
Hemen bir mezar kazdılar...

Durur. Aynı oyun.

Bunu gören köpekler
Hemen bir çukur kazdılar...

Durur. Aynı oyun. Daha alçaktan

Hemen bir çukur kazdılar...

Susar, bir an hareketsiz durur, sonra telâşla sahneyi arşınlamaya yeniden koyulur. Yeniden ağacın önünde durur, git-gel, potinlerin önü, git-gel, sağ çıkışa doğru koşar, uzaklara bakar, sol çıkışa doğru koşar uzaklara bakar. O sırada Estragon sahnenin solundan girer: yalınayak, başı inik. sahneyi yavaşça geçer. Vladimir döner: Estragon'u görür.

VLADİMİR. — Gene sen! (**Estragon durur, ama**

başını kaldırmaz. Vladimir ona doğru gider). Gel bir öpeyim seni.

ESTRAGON. — Elini sürme bana.

Vladimir duralar, üzgün. Sessizlik.

VLADİMİR. — Gitmemi mi istiyorsun? **(Bir an).** Gogo! **(Bir an. Vladimir dikkatle ona bakmaktadır).** Dövdüler mi? **(Bir an).** Gogo! **(Estragon hep susmaktadır. Başı öne eğik).** Geceyi nerde geçirdin? **(Sessizlik. Vladimir ilerler).**

ESTRAGON. — Elini sürme bana. Bir şey sorma. Bir şey söyleme. Yanımdan ayrılma.

VLADİMİR. — Hiç yanından ayrıldığım oldu mu?

ESTRAGON. — Dün gece gitmek istediğimde alıkoymadın beni.

VLADİMİR. — Bana bak Gogo! **(Estragon yerinden kımıldamaz. Gür bir sesle).** Bana bak dedim.

Estragon başını kaldırır. Uzun uzun birbirlerine bakarlar, gerileyerek yaklaşarak, bir sanat yapıtı önündelermiş gibi başlarını öne uzatarak birbirlerine doğru daha bir yaklaşarak, sarsılarak, sonra birden kucaklaşırlar, birbirlerinin sırtına vurarak. Kucaklaşmanın sonu. Estragon dayanağını yitirmiş düşer gibi olur.

ESTRAGON. — Ne gün!

VLADİMİR. — Seni bu duruma kim getirdi? Anlat.

ESTRAGON. — İşte bir gün daha geçti.

VLADİMİR. — Henüz değil.

ESTRAGON. — Benim için geçti sayılır, ne olursa olsun. **(Sessizlik).** Az önce şarkı söylüyordun duydum.

VLADİMİR. — Doğru, hatırlıyorum.

ESTRAGON. — Üzdü bu beni. İşte yalnız, beni

bir daha dönmeyecek sanıp şarkı söylüyor kendi kendine dedim.

VLADİMİR. — İnsanın sevinçli ya da tasalı olması elinde değil. Bütün gün kendimi çok iyi duydum. Ama nasıl iyi anlatamam. **(Bir an).** Gece bir kez olsun kalkmadım.

ESTRAGON. — **(Üzgün):** Görüyorsun ya ben yanında olmadım mı işler daha iyi gidiyor.

VLADİMİR. — Yokluğunu duymadım değil— ama aynı zamanda mutluydum. Garip değil mi bu?

ESTRAGON. — **(Şaşkın):** Mutlu muydun?

VLADİMİR. — **(Düşünmüş):** Belki gereken sözcük bu değil.

ESTRAGON. — Ya şimdi?

VLADİMİR. — **(Kendini yokladıktan sonra):** Şimdi... **(Sevinçli)** işte gene sen... **(Ne üzgün ne sevinçli)** işte gene biz... **(Üzgün)** işte gene ben.

ESTRAGON. — Görüyorsun ya ben yanında oldum muydu keyfin pek öyle yerinde değil. Ben de yalnızken kendimi daha iyi duyuyorum.

VLADİMİR. — **(Alınmış):** Öyleyse niçin dönüyorsun her seferinde?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Ama ben biliyorum. Çünkü kendini korumasını bilmiyorsun. Ben yanında olsaydım seni dövdürtmezdim.

ESTRAGON. — Sen de önliyemezdin?

VLADİMİR. — Önliyemez miydim?

ESTRAGON. — On kişiydiler.

VLADİMİR. — Yok, demek istediğim... sana dayak yedirtecek şeyler yaptırmazdım.

ESTRAGON. — Hiçbir şey yapmadım ki.

VLADİMİR. — Öyleyse niçin dövdüler?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Bana bak Gogo, bâzı şeyler var

ki senin gözünden kaçıyor, ama benden hayır. Senin de sezmen gerekir bunu.

ESTRAGON. — Sana hiçbir şey yapmadım dedim.

VLADİMİR. — Belki hiçbir şey yapmadın, kabul. Ama hiçbir şey yapmamanın da bir yolu var, eğer yaşamak istiyorsan bunu gözden ırak tutmamak gerek. Neyse, artık sözetmiyelim bundan. İşte geri döndün, ben de bundan memnunum.

ESTRAGON. — On kişiydiler.

VLADİMİR. — Sen de memnun olmalısın bundan, açıkça söyle.

ESTRAGON. — Neden memnun olacakmışım?

VLADİMİR. — Beni bulmuş olmaktan.

ESTRAGON. — Öyle mi sanıyorsun?

VLADİMİR. — Memnun olduğunu söyle Gogo, doğru değilse bile söyle.

ESTRAGON. — Ne demeliyim?

VLADİMİR. — Memnunum de.

ESTRAGON. — Memnunum.

VLADİMİR. — Ben de.

ESTRAGON. — Ben de.

VLADİMİR. — Her ikimiz de memnunuz.

ESTRAGON. — Her ikimiz de memnunuz. **(Sessizlik).** Şimdi ne yapıyoruz, madem?

ESTRAGON. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Dünden beri yeni bir şey var burda.

ESTRAGON. — Ya gelmezse?

VLADİMİR. — **(Bir an anlamaz, sonra):** Ne yapacağımızı o zaman düşünürüz. **(Bir an).** Sana dünden beri değişen yeni bir şey var burda dedim.

ESTRAGON. — Herşey sızıyor.

VLADİMİR. — Ağaca bak.

ESTRAGON. — Aynı çirkefe iki kez batmaz kişi.

VLADİMİR. — Ağaç... sana ağaca bak dedim.

Estragon ağaca bakar.

ESTRAGON. — Dün orda değil miydi?

VLADİMİR. — Ordaydı. Hatırlıyor musun kendimizi dalına asmamıza ramak kalmıştı. **(Düşünür).** Evet, doğru. **(Sözcükleri ayırarak).** Ken-di-mi-zi-as-ma-mı-za. Ama sen istemedin. Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON. — Düşünde görmüş olmalısın bunları.

VLADİMİR. — Bir gün içinde bütün bunları unutmuş olabilir misin?

ESTRAGON. — Ben böyleyim işte. Ya hemen unuturum, ya da hiçbir zaman.

VLADİMİR. — Ya Pozzo? Ya Lucky? Onları da mı unuttun?

ESTRAGON. — Pozzo? Lucky?

VLADİMİR. — Hepsini unuttu!

ESTRAGON. — Kaçığın birini hatırlıyorum bir tekme attı bana. Sonra da soytarılık yaptı.

VLADİMİR. — İşte o Lucky'ydi.

ESTRAGON. — Evet bunu hatırlıyorum. Ama ne zaman oldu bu?

VLADİMİR. — Ya öbürünü, hani güdeni, onu da hatırlamıyor musun?

ESTRAGON. — Bana kemik verdi.

VLADİMİR. — O da Pozzo'ydu.

ESTRAGON. — Ve bütün bunlar dün olup bitti diyorsun öyle mi?

VLADİMİR. — Tabiî Gogo, tabiî hepsi dündü bunların.

ESTRAGON. — **(Birden kızgın):** Hatırlamak! Neyi hatırlayacakmışım! Bu iğrenç hayatımı bir balçık yığınında sürükledim. Sen de gelmiş burda ayrımları görüp görmediğimi soruyorsun bana. **(Çevresine**

bakınır). Şu pisliğe bak. İşte hep bunun içinde yaşadım.

VLADİMİR. — Yaşav... yavaş...

ESTRAGON. — Görüntülerinle kafamı şişirmeyi bırak öyleyse. Konuşmak istiyorsan (**Eliyle çevresini göstererek.**) bunlardan değil yeraltından söz et bana.

VLADİMİR. — Sanırım bana buranın Voklüs'e benzediğini söylemiyeceksin. Aradaki büyük farkı yadsıyamazsın.

ESTRAGON. — Voklüs! Voklüs'den sözeden kim?

VLADİMİR. — Voklüs'de yaşamamış mıydın bir süre?

ESTRAGON. — Hayır hiçbir zaman. Bu belsoğukluğu varlığımı burda akıttım. Burda Boklüs'de.

VLADİMİR. — Ama Voklüs'de beraberdik Gogo'cuğum, en kutsal nem varsa üstüne and içebilirim. Üzüm toplamaya gitmiştik... bağlarda... Rusiyyon'da hatırlamıyor musun Bonnely adında birinin yanında.

ESTRAGON. — (**Biraz yatışmış**): Olabilir. Hiçbir şeye dikkat etmemişim demek.

VLADİMİR. — Orda her yer kıpkızıldı.

ESTRAGON. — (**Çileden çıkmış**): Hiçbir şeye dikkat etmemişim diyorum sana.

Sessizlik. Vladimir derin derin içini çeker.

VLADİMİR. — Seninle yaşamak çok güç Gogo.

ESTRAGON. — Ayrılsak daha iyi olacak.

VLADİMİR. — Her zaman söylersin bunu. Ama her seferinde de geri dönersin.

ESTRAGON. — En iyisi beni de öbürü gibi öldürmek.

VLADİMİR. — Öbürü? (**Bir an**). Kim öbürü?

ESTRAGON. — Milyonlarca öbürü gibi.

VLADİMİR. — **(Vaaz verir gibi):** Herkesin alınyazısı başka. **(İç çeker).** Ölene değin ve sonra unutulur.

ESTRAGON. — Hiç değilse o arada biribirimizi kırmadan konuşmayı deniyelim—madem susmak elimizden gelmiyor.

VLADİMİR. — Doğru, çenemizi kapıyamıyoruz.

ESTRAGON. — Düşünmemek için bu.

VLADİMİR. — Özrümüz var.

ESTRAGON. — Duymamak için.

VLADİMİR. — Nedenlerimiz var.

ESTRAGON. — Tüm ölü sesleri.

VLADİMİR. — Sanki kanat çırpışlarının sesi.

ESTRAGON. — Yaprakların.

VLADİMİR. — Kumların.

ESTRAGON. — Yaprakların.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Hep aynı anda konuşuyorlar.

ESTRAGON. — Herbiri kendi için.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Daha doğrusu fısıldaşıyorlar.

ESTRAGON. — Mırıldanıyorlar.

VLADİMİR. — Hışırdıyorlar.

ESTRAGON. — Mırıldanıyorlar.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Ne diyorlar?

ESTRAGON. — Yaşamlarından sözediyorlar.

VLADİMİR. — Yaşamış olmak yetmiyor onlara.

ESTRAGON. — Ayrıca bundan sözetmeleri gerek.

VLADİMİR. — Ölmüş olmaları da yetmiyor.

ESTRAGON. — Yeterince değil.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Tüy sesi çıkarıyorlar sanki.

ESTRAGON. — Yaprak.

VLADİMİR. — Kül.

ESTRAGON. — Yaprak.

Uzun bir sessizlik.

VLADİMİR. — Bir şey söyle.

ESTRAGON. — Arıyorum.

Uzun bir sessizlik.

VLADİMİR. — **(Bunalmış):** Bir şey söyle, n'olursa olsun.

ESTRAGON. — Şimdi ne yapıyoruz?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Ne güç bekleyiş!

ESTRAGON. — Bir şarkı söyleseydin?

VLADİMİR. — Hayır, hayır. **(Arar).** Yeniden başlamaktan başka yapacak bir şey yok.

ESTRAGON. — Gerçekte pek öyle güç görünmüyor bu bana.

VLADİMİR. — İlk adım... güç olan bu.

ESTRAGON. — Herhangi bir şeyden yola çıkılabilir.

VLADİMİR. — Evet ama karar vermek gerek.

ESTRAGON. — Doğru.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Yardım et.

ESTRAGON. — Arıyorum.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Ararken duyuyor insan.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Bu da bulmayı önlüyor.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Bu düşünmeyi önlüyor.

ESTRAGON. — Ama gene de düşünülüyor.

VLADİMİR. — Hayır, imkânsız bu.

ESTRAGON. — Tamam, birbirimizin söylediğinin tersini söyliyelim.

VLADİMİR. — İmkânsız.

ESTRAGON. — Öyle mi sanıyorsun?

VLADİMİR. — Bir daha düşünmemeyi göze alıyoruz.

ESTRAGON. — Öyleyse neden yakınıyoruz?

VLADİMİR. — En beteri düşünmek değil, beterin beteri var. Ama hiç değilse bu var...

VLADİMİR. — Nasıl hiç değilse bu var?

ESTRAGON. — Tamam, birbirimize soru soralım.

VLADİMİR. — Ne demek istiyorsun. Hiç değilse bu var, derken?

ESTRAGON. — Hiç değilse bu var.

VLADİMİR. — Doğru.

ESTRAGON. — Öyleyse? Örneğin mutlu birer kişi saysak şimdi kendimizi?

VLADİMİR. — Korkunç olan düşünmüş olmak.

ESTRAGON. — Bu hiç başımıza geldi mi?

VLADİMİR. — Bütün bu ölüler nerden geliyor?

ESTRAGON. — Ve bu kemikler?

VLADİMİR. — Hadi.

ESTRAGON. — Evet.

VLADİMİR. — Bir ara düşünmüş olmalıyız bunu.

ESTRAGON. — En başında.

VLADİMİR. — Ceset yığını, bir ceset yığını.

ESTRAGON. — Başını çevirip bakmamaktan başka yapacak bir şey yok.

VLADİMİR. — Bakışı çekiyor.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — İstediğin kadar bakmamaya çalış.

ESTRAGON. — Nasıl?

VLADİMİR. — İstediğin kadar bakmamaya çalış.

ESTRAGON. — Azimle doğaya dönmek gerek.

VLADİMİR. — Onu da denedik.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Beter olan bu değil tabiî.

ESTRAGON. — Beter olan ne öyleyse?

VLADİMİR. — Düşünmüş olmak.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Ama bundan da vazgeçilebilir.

ESTRAGON. — N'aparsın?

VLADİMİR. — Biliyorum, biliyorum.

Sessizlik.

ESTRAGON. — İşlerimizi pek de kötü yürütmüyorduk.

VLADİMİR. — Evet, ama şimdi başka bir şey bulmak gerekecek.

ESTRAGON. — Bakalım.

VLADİMİR. — Evet bakalım.

ESTRAGON. — Bakalım.

Düşünürler.

VLADİMİR. — Ne diyordum? Oradan yeniden başlıyabilirdik.

ESTRAGON. — Ne zaman?

VLADİMİR. — En başında.

ESTRAGON. — Neyin en başında?

VLADİMİR. — Bu akşam. Diyordum ki...

ESTRAGON. — Bana kalırsa benden çok şey bekliyorsun.

VLADİMİR. — Dur... öpüşmüştük... memnunduk... memnun... şimdi memnunuz... ne yapıyoruz... bekliyoruz... dur... geliyor... bekliyoruz... şimdi memnunuz... bekliyoruz... dur... ah! tamam, ağaç!

ESTRAGON. — Ağaç mı?

VLADİMİR. — Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON. — Yoruldum.

VLADİMİR. — Bir bak hele.

Estragon ağaca bakar.

ESTRAGON. — Bir şey görmüyorum.

VLADİMİR. — Dün akşam kapkara bir iskelet gibiydi. Bugün yapraklar içinde.

ESTRAGON. — Yaprak mı?

VLADİMİR. — Bir gece içinde.

ESTRAGON. — Bahar gelmiş olmalı.

VLADİMİR. — Evet ama bir gece içinde.

ESTRAGON. — Sana dün gece burda olmadığımızı söyledim. Tüm bunlar senin karabasanlarının sonucu.

VLADİMİR. — Peki, sence nerdeydik dün akşam?

ESTRAGON. — Bilmiyorum. Başka bir yerde. Bir başka bölümde. Boş olan yerden çok ne var?

VLADİMİR. — (**Sözünden güvenli**): Peki. Dün akşam burda değildik. Şimdi söyle bakayım dün akşam ne yaptık?

ESTRAGON. — Dün akşam ne mi yaptık?

VLADİMİR. — Hatırlamaya çalış.

ESTRAGON. — Hıımm... karşılıklı çene çalmış olmalıyız.

VLADİMİR. — (**Kendini tutarak**): Ne konusunda?

ESTRAGON. — Oh! gene potinler konusunda belki. (**Güvenli**). Tamam, hatırlıyorum, dün akşam potinler konusunda çene çaldık. Biliyorsun yarım yüzyıldır devam ediyor bu.

VLADİMİR. — Hiçbir olay, hiçbir rastlantı hatırladığın yok mu?

ESTRAGON. — (**Yorgun**): Yeter, işkence etme Didi!

VLADİMİR. — Güneş? Ay? Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON. — Her zamanki yerlerindeydiler herhalde.

VLADİMİR. — Olağanüstü bir şey görmedin mi?

ESTRAGON. — Ne yazık ki hayır.

VLADİMİR. — Ya Pozzo? Ya Lucky?

ESTRAGON. — Pozzo?

VLADİMİR. — Kemikler.

ESTRAGON. — Kemikten çok kılçığa benziyordu verdikleri.

VLADİMİR. — İşte onları sana Pozzo verdi.

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Ya tekme?

ESTRAGON. — Tekme? Doğru biri bir tekme attı.

VLADİMİR. — Lucky attı o yediğin tekmeyi.

ESTRAGON. — Bütün bunlar dün mü oldu?

VLADİMİR. — Bacağını göster.

ESTRAGON. — Hangisini?

VLADİMİR. — Her ikisini de. Çek pantolonunu. **(Estragon bir yağının üstünde bacağını Vladimir'e uzatır. düşer gibi olur. Vladimir bacağını tutar. Estragon sallanır).** Çek pantolonunu.

ESTRAGON. — **(Sendeleyerek):** Çekemem.

Vladimir Estragon'un pantolonunu çeker, bacağına bakar, bırakır. Estragon düşer gibi olur.

VLADİMİR. — Öbürü. **(Estragon bacağını uzatır).** Öbürünü dedim sana. **(Aynı oyun öbür bacağıyla.)** İşte yara cerahat topluyor.

ESTRAGON. — Başka bir hayır haberin yok mu?

VLADİMİR. — Potinlerin nerde?

ESTRAGON. — Atmış olmalıyım.

VLADİMİR. — Ne zaman?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Niçin?

ESTRAGON. — Hatırlamıyorum.

VLADİMİR. — Bunu değil niçin attığını öğrenmek istiyorum.

ESTRAGON. — Ayağımı sıkıyordu.

VLADİMİR. — **(Potinleri göstererek):** İşte!

(Estragon potinlere bakar). Dün akşam bıraktığın yerde.

Estragon potinlerin olduğu yere doğru gider.

ESTRAGON. — Benimkiler değil.

VLADİMİR. — Seninkiler değil mi?

ESTRAGON. — Benimkiler siyahtı, bunlar kahverengi.

VLADİMİR. — Seninkilerin siyah olduğundan emin misin?

ESTRAGON. — Yâni külrengiydi demek istiyorum.

VLADİMİR. — Ya bunlar? Kahverengi mi? Göster bakayım.

ESTRAGON. (Potinlerden birini kaldırarak): Doğrusunu istersen yeşilimsi.

VLADİMİR. — **(Yaklaşarak):** Göster. **(Estragon potini verir. Vladimir bakar, kızgınlıkla atar).** Eh! bu kadarı da...

ESTRAGON. — Görüyorsun ya bütün bunlar...

VLADİMİR. — Görüyorum, görüyorum... burda ne olup bittiğini, bunun ne demek olduğunu görüyorum.

ESTRAGON. — Bütün bunlar...

VLADİMİR. — Gün gibi aşikâr. Biri gelip seninkileri almış, sana da kendininkileri bırakmış.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Kendininkiler ayağına uymuyordu. Seninkileri aldı.

ESTRAGON. — Benimkiler çok küçüktü.

VLADİMİR. — Senin için evet, onun için hayır.

ESTRAGON. — Yoruldum. **(Bir an).** Hadi gidelim.

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru. (**Bir an**). Öyleyse... öyleyse ne yapalım?

VLADİMİR. — Yapacak bir şey yok.

ESTRAGON. — Benim dayanasım kalmadı.

VLADİMİR. — Bir turp ister misin?

ESTRAGON. — Başka bir şey yok mu?

VLADİMİR. — Turp, bir de şalgam.

ESTRAGON. — Havuçtan kalmadı mı?

VLADİMİR. — Hayır. Ne o, bir havuçtur tutturmuş gidiyorsun.

ESTRAGON. Öyleyse bir turp ver. (**Vladimir ceplerini karıştırır. Şalgamdan başka bir şey bulamaz. En sonunda bir turp bulup Estragon'a verir. Estragon turbu inceler, koklar**). Kara!

VLADİMİR. — Turp istedin ya!

ESTRAGON. Yalnız kırmızı turp severim bilirsin.

VLADİMİR. — Yemek istemiyor musun?

ESTRAGON. — Yalnız kırmızı turp seviyorum.

VLADİMİR. — Öyleyse geri ver.

Estragon turbu geri verir.

ESTRAGON. — Bir havuç arıyayım.

Kımıldamaz.

VLADİMİR. — Gerçekten anlamsız olmaya başladı bu.

ESTRAGON. — Daha yeterince değil.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bir deneseydin.

ESTRAGON. — Herşeyi denedim.

VLADİMİR. — Potinleri demek istiyorum.

ESTRAGON. — Bir işe yarar mı sanıyorsun?

VLADİMİR. — Hiç değilse vakit geçirir. (**Estragon duraksar**). İnan bana, bir oyalanma olur.

ESTRAGON. — Dinlenme.

VLADİMİR. — Vakit geçirme.

ESTRAGON. — Dinlenme.

VLADİMİR. — Hadi dene.

ESTRAGON. — Yardım edecek misin?

VLADİMİR. — Tabiî.

ESTRAGON. — Yuvarlanıp gidiyoruz ikimiz bir arada öyle değil mi Didi? Hem pek öyle kötü de değil ha?

VLADİMİR. — Tabiî tabiî. Hadi, önce solunu dene.

ESTRAGON. — Her zaman bir şey buluyoruz değil mi Didi, bize varolduğumuz duygusunu verecek?

VLADİMİR. — **(Sabırsızlıkla):** Tabiî tabiî bu da bizim sihirbazlığımız. Karar verdiğimiz şeyden öyle kolay kolay caymıyalım. **(Potinlerden birini yerden alır).** Gel, ayağını ver. **(Estragon ona yaklaşır, ayağını kaldırır).** Öbürünü domuz! **(Estragon öbür ayağını kaldırır).** Daha yukarı. **(Alt alta üst üste sahne boyunca sendeleyerek dolaşırlar. Vladimir en sonunda potini Estragon'un ayağına geçirmeyi başarır).** Bir yürü bakalım. **(Estragon yürür).** Nasıl?

ESTRAGON. — Uydu ayağıma.

VLADİMİR. — **(Cebinden bir sicim parçası çıkarır):** Şimdi bağını da takalım.

ESTRAGON. — **(Şiddetle):** Hayır hayır bağ istemez, bağ istemez.

VLADİMİR. — Hata ediyorsun. Neyse öbürünü deneyelim. **(Aynı oyun).** Nasıl?

ESTRAGON. — Bu da uydu.

VLADİMİR. — Ayağını vurmuyor mu?

ESTRAGON. — **(Üstüne basa basa bir iki adım atar):** Şimdilik bir şey yok.

VLADİMİR. — Öyleyse giyebilirsin.

ESTRAGON. — Ama ikisi de çok büyük.

VLADİMİR. — Belki günün birinde çorapların

olur, onu da hesaba kat.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — İşini görecek demek bu potinler...

ESTRAGON. — Yeterince konuştuk potinlerden.

VLADİMİR. — Evet, ama...

ESTRAGON. — Yeter! **(Sessizlik).** Neyse, gene de gidip oturacağım.

Gözleriyle oturacak bir yer arar. Sonunda ilk, perdenin açılışındaki yere gidip oturur.

VLADİMİR. — Dün akşam da oraya oturmuştum.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Bir uyuyabilseydim.

VLADİMİR. — Dün akşam uyudun.

ESTRAGON. — Bir deneyeceğim.

Başı bacaklarının arasında, kıvrık bir durum alır.

VLADİMİR. — Bekle. **(Estragon'a yaklaşıp bağırarak ninni söylemeye başlar):**

Do do do do

ESTRAGON. — **(Başını kaldırarak):** O kadar bağırma.

VLADİMİR. — **(Daha yavaştan):**

Do do do do
Do do do do
Do do do do
Do do do do
Do do...

Estragon uyumuştur. Vladimir caketini çıkarıp Estragon'un omuzları üstüne örter. Sahnede enine boyuna kollarını, ısınmak için yana açıp kapayarak dolaşmaya başlar. Estragon birden sıçrayarak uyanır, kalkar, şaşkın bir kaç adım atar.

Vladmir ona doğru koşar, kollarının arasına alır.

VLADİMİR. — Burda... burda... Didi'n burda... korkma.

ESTRAGON. — Ah!

VLADİMİR. — Burda... burda... bitti.

ESTRAGON. — Düşüyordum.

VLADİMİR. — Tamam. Bitti. Artık düşünme.

ESTRAGON. — **Bir... şey... şeyin üstündeydim.**

VLADİMİR. — Hayır hayır, bir şey anlatma. Gel, biraz yürüyelim.

Estragon'u kolundan tutup sahnede bir boydan bir boya dolaştırır.

Taa ki Estragon daha uzağa gitmek istemeyene değin.

ESTRAGON. — Yeter! Yoruldum.

VLADİMİR. — Öyle dikilip bir şey yapmamak daha mı hoşuna gidiyor?

ESTRAGON. — Evet.

VLADİMİR. — Nasıl istersen.

Estragon'u bırakır. Ceketini alıp sırtına geçirir.

ESTRAGON. — Hadi gidelim.

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru. (**Vladimir yeniden sahneyi arşınlamaya koyulur**). Rahat duramaz mısın?

VLADİMİR. — Üşüyorum.

ESTRAGON. — Erken geldik.

VLADİMİR. — Hep gece çökerken...

ESTRAGON. — Ama gece çökmüyor.

VLADİMİR. — Dünkü gibi, birden çökecek.

ESTRAGON. — Sonra birden karanlık.

VLADİMİR. — O zaman gidebiliriz.

ESTRAGON. — Sonra yeniden gün doğacak.

(**Bir an**). Ne yapmalı? Ne yapmalı?

VLADİMİR. — (**Yürümesini kesip, kızgınlıkla**): Ne zaman bitiriyorsun bu yakınmalarını? İnildemelerinle kafa şişirmeye başladın.

ESTRAGON. — Gidiyorum.

VLADİMİR. — (**Lucky'nin şapkasını farkederek**): Bakındı.

ESTRAGON. — Elveda!

VLADİMİR. — Lucky'nin şapkası! (**Yaklaşır**). Bir saattir burdayım farkına bile varmadım. (**Çok memnun**). Nefis!

ESTRAGON. — Beni bir daha göremiyeceksin.

VLADİMİR. — Demek yeri yanılmadım. Şimdi gönlümüz rahat. (**Lucky'nin şapkasını alır, bakar, düzeltir**). Güzel bir şapkaymış zamanında. (**Kendininkini çıkarıp Estragon'a uzatırken onu başına koyar**). Al!

ESTRAGON. — Ne?

VLADİMİR. — Al şunu elimden!

Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir iki eliyle Lucky'nin şapkasını düzeltir. Estragon Vladimir'in şapkasını kendi kafasına koyup, kendininkini Vladimir'e uzatır. Vladimir Estragon'un şapkasını alır. Estragon başına koyduğu Vladimir'in şapkasını iki eliyle düzeltir. Vladimir Lucky'nin şapkasını çıkarıp Estragon'un şapkasını giyer, Lucky'ninkini Estragon'a uzatır. Vladimir iki eliyle Estragon'un şapkasını düzeltir. Estragon Vladimir'in şapkasını çıkarıp ona uzatır, Lucky'ninkini giyer. Vladimir kendi şapkasını alır. Estragon iki eliyle başındaki Lucky'nin şapkasını düzeltir. Vladimir Estragon'un şapkasını çıkarıp kendi şapkasını giyer, Estragon'unkini Estragon'a

uzatır. Estragon şapkasını alır. Vladimir başındaki kendi şapkasını iki eliyle düzeltir. Estragon Lucky'nin şapkasını çıkarıp kendininkini giyer. Lucky'nin şapkasını Vladimir'e uzatır. Vladimir Lucky'nin şapkasını alır. Estragon kendi şapkasını iki eliyle düzeltir. Vladimir kendi şapkasını çıkarıp Lucky'ninkini giyer, kendininkini Estragon'a uzatır. Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir Lucky'nin şapkasını başında iki eliyle düzeltir. Estragon Vladimir'in şapkasını Vladimir'e uzatır, Vladimir alır, Estagon'a uzatır, Estragon alıp Vladimir'e uzatır, Vladimir alır ve fırlatıp atar. Bütün bunlar canlı bir devinim içinde olup bitmektedir.

VLADİMİR. — Nasıl yakıştı mı?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Söyle canım, nasıl buluyorsun beni?

Başını cilveyle bir sağa bir sola döndürür, bir mankenin davranışları içindedir.

ESTRAGON. — Korkunç.

VLADİMİR. — Her zamankinden daha korkunç değil herhalde?

ESTRAGON. — Aynı şey.

VLADİMİR. — Öyleyse kullanabilirim. Benimki biraz kafamı acıtıyordu. (**Bir an**). Nasıl demeli? (**Bir an**). Kaşındırıyordu.

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — Oynamak istemez miydin?

ESTRAGON. — Ne oyunu.

VLADİMİR. — Pozzo ile Lucky'yi oynayabiliriz.

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Ben Lucky'yi sen de Pozzo'yu oy-

narsın. (**Lucky'nin davranışları, taşıdıkları ağırlığın altında iki büklüm. Estragon şaşkınlıkla ona bakar**). Hadi.

ESTRAGON. — Ne yapmam gerek?

VLADİMİR. — Bağır, söv, say...

ESTRAGON. — Alık!

VLADİMİR. — Daha berbat bir şeyler.

ESTRAGON. — Domuz! Rezil!

Vladimir ilerler, geriler, hep iki büklümdür.

VLADİMİR. — Düşünmemi söyle.

ESTRAGON. — Nasıl?

VLADİMİR. — Düşün domuz! de.

ESTRAGON. — Düşün domuz!

Sessizlik.

VLADİMİR. — Yapamıyacağım.

ESTRAGON. — Yeter!

VLADİMİR. — Oynamamı söyle.

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — Oyna domuz! (**Olduğu yerde büzülür. Estragon aceleyle çıkar**). Yapamıyorum. (**Başını kaldırıp Estragon'un orda olmadığını görünce, yırtıcı bir çığlık atar**). Gogo! (**Sessizlik. Sahnede, ordan oraya gider, yürümesi hemen hemen bir koşmadır. Birden Estragon girer: soluk soluğadır. Vladimir'e doğru koşar. Birbirlerine bir kaç adım kala dururlar**). İşte en sonunda gene karşımda!

ESTRAGON. — (**Tıkanık**): Mahvolduk!

VLADİMİR. — Nerdeydin? Bir daha dönmiyeceksin sandım.

ESTRAGON. — Yokuşun başına kadar gittim. Geliyorlar.

VLADİMİR. — Kim?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Kaç kişi?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — **(Coşku içinde):** Godot! İşte en sonunda! **(Estragon'a sarılıp öper).** Gogo! Godot, Godot gelen! Kurtulduk! Hadi karşılamaya gidelim! Gel! **(Estragon'u kulise doğru çekmeye başlar. Estragon karşı koyar, kurtulur, sahnenin öte yanından kaçar).** Gogo! Dön! **(Sessizlik. Vladimir az önce Estragon'un girdiği kulise doğru koşar, uzaklara bakar. Estragon yeniden hızla sahneye girer. Vladimir'e doğru koşar, Vladimir ona doğru dönmüştür).**

ESTRAGON. — Mahvolduk.

VLADİMİR. — Uzakta mıydın?

ESTRAGON. — Yokuşun başında.

VLADİMİR. — Doğru iki yanımız da yokuş, bir düzlüğün üstündeyiz, bir tepsinin içinde gibi.

ESTRAGON. — Ordan da geliyorlar.

VLADİMİR. — Kuşatıldık. **(Şaşkın, Estragon aceleyle sahnenin dibine doğru koşar, perdeye çarpıp düşer).** Alık ordan kurtaramazsın paçayı! **(Gidip kaldırır, sahnenin önüne getirir. Seyircileri gösterir).** Bu yanda kimse yok, kaçmak istiyorsan burdan kaç kurtul. Hadi. **(Sahnenin önündeki boşluğa doğru iter. Estragon şaşkın geri çekilir).** İstemiyor musun? Bence anlaşılıyor. Bakalım. **(Düşünür).** Ortadan kaybolmaktan başka yapacak bir şeyin kalmıyor.

ESTRAGON. — Nereye?

VLADİMİR. — Ağacın gerisine. **(Estragon duraksar).** Çabuk! Ağacın gerisine! **(Estragon koşup, kendisini pek iyi saklıyamayan ağacın gerisine gizlenir).** Kımıldama! **(Estragon ağacın ardından çıkar).** Doğrusu bu ağaç hiçbir işimize yaramayacak. **(Estragon'a).** Çıldırmadın ya?

ESTRAGON. — **(Biraz yatışmış):** Aklımı kaybettim. **(Utançla başını eğer).** Bağışla! **(Gururla başını**

doğrultur). Tamam bitti! Şimdi göreceksin. Söyle ne yapmak gerekiyor?

VLADİMİR. — Yapacak bir şey yok.

ESTRAGON. — Sen orda nöbete geçeceksin. **(Vladimir'i sol kulise doğru götürür, sırtı sahneye dönük, yolun ortasına diker).** Burda, tamam. Olduğun yerden kımıldama ve gözünü dört aç. **(Kendisi öbür kulise doğru koşar. Vladimir omzunun üstünden bir süre ona bakar).** Sırt sırta bir zamanlar olduğu gibi. **(Kısa bir süre birbirlerine bakmakta devam ederler, sonra herbiri gözlemeye koyulur. Uzun bir sessizlik).** Buraya doğru gelen bir şey gördüğün yok mu?

VLADİMİR. — **(Dönerek):** Nasıl?

ESTRAGON. — **(Daha hızlı):** Buraya doğru gelen bir şey gördüğün yok mu?

VLADİMİR. — Hayır.

ESTRAGON. — Ben de görmüyorum.

Gözlemeye devam ederler. Uzun bir sessizlik.

VLADİMİR. — Yanılmış olmalısın.

ESTRAGON. — **(Dönerek):** Nasıl?

VLADİMİR. — **(Daha hızlı):** Yanılmış olmalısın.

ESTRAGON. — Bağırma.

Gözlemeye devam ederler. Uzun bir sessizlik.

VLADİMİR ve ESTRAGON. — **(İkisi birden aynı anda dönerek):** Acaba...

VLADİMİR. — Oh! özür dilerim.

ESTRAGON. — Dinliyorum.

VLADİMİR. — Yok canım ilkin sen.

ESTRAGON. — Hadi söyle.

VLADİMİR. — Sözünü kestim.

ESTRAGON. — Ben senin sözünü kestim.

Birbirlerine kızgınlıkla bakarlar.

VLADİMİR. Gösterişçi maymun!

ESTRAGON. O kadar inatçı olma.

VLADİMİR. — **(Bağırarak):** Cümleni bitir dedim.

ESTRAGON. — **(Aynı):** İlkin sen kendi cümleni bitir.

Sessizlik. İkisi de birbirlerine doğru yürüyüp dururlar.

VLADİMİR. — İğrenç yaratık!

ESTRAGON. — Tamam, sövüşelim biraz. **(Sövüşürler. Sessizlik).** Şimdi de barışalım.

VLADİMİR. — Gogo!

ESTRAGON. — Didi!

VLADİMİR. — Elini ver!

ESTRAGON. — Al.

VLADİMİR. — Gel kollarımın arasına alayım seni.

ESTRAGON. — Kollarının arasına mı?

VLADİMİR. — **(Kollarını açarak):** Arasına!

ESTRAGON. — Hadi bakalım!

Kucaklaşırlar. Sessizlik.

VLADİMİR. — İnsan eğlendiğinde zaman ne çabuk geçiyor.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Şimdi ne yapıyoruz?

VLADİMİR. — Beklerken mi?

ESTRAGON. — Beklerken.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bedeneğitimimizi yapsaydık, ne dersin?

ESTRAGON. — Hareketlerimizi.

VLADİMİR. — Çömelme.

ESTRAGON. — Kalkma.

ESTRAGON. — Kollar yana.

VLADİMİR. — Derin soluk al.

ESTRAGON. — Rahat.

VLADIMİR. — Biraz ısınmak için.

ESTRAGON. — Yatışmak için.

VLADIMİR. — Hadi.

Vladimir sıçramaya başlar. Estragon ona öykünür.

ESTRAGON. — **(Durur)**: Yeter! Yoruldum.

VLADİMİR. — **(Durur)**: Formumuzda değiliz. Neyse gene de bir iki soluma yapalım.

ESTRAGON. — Ben artık solumak istemiyorum.

VLADİMİR. — Hakkın var. **(Devinim)**. Tek ayağımızın üstünde duralım, denge için.

ESTRAGON. — Tek ayağımızın üstünde mi?

Estragon sendeleyerek tek ayağının üstünde durur.

ESTRAGON. — Tanrı'nın beni gördüğünü sanıyor musun?

VLADİMİR. — Gözleri kapamak gerek.

Estragon gözlerini kapar, daha çok sendelemektedir.

ESTRAGON. — **(Durarak, yumruklarını sıkar, yırtıcı bir bağırışla)**: Tanrım acı bana!

VLADİMİR. — **(İncinmiş)**: Ya ben?

ESTRAGON. — **(Aynı)**: Bana! bana! Merhamet! Bana!

Pozzo ve Lucky girerler. Pozzo kör olmuştur. Lucky birinci perdedeki gibi yüklüdür. İp gene birinci perdedeki gibi, ama bu kez Pozzo Lucky'yi daha rahat izliyebilsin diye çok daha kısadır. Lucky başında yeni bir şapka; Vladimir'le Estragon'u görünce durur. Pozzo yoluna devam ederek Lucky'ye çarpar. Vladimir'le Estragon gerilerler.

POZZO. — **(Lucky'ye abanır. Lucky bu yeni ağırlığın altında sarsılır)**: Ne var? Kim bağırdı?

Lucky elindekileri bırakarak düşer, Poz-

zo'yu da düşerken beraber sürükler. Bavulun, sepetin, iskemlenin ortasında, kımıldamadan dururlar.

ESTRAGON. — Godot mu?

VLADİMİR. — Külçe gibi yığıldılar. **(Ardında Estragon yığına doğru ilerler).** En sonunda takviye kıtası geldi.

POZZO. — **(Güçsüz bir sesle):** İmdaat!

ESTRAGON. — Godot mu?

VLADİMİR. — Gücümüzü yitirmekteydik. Şimdi gecenin sonu güven altına alındı.

POZZO. — Can kurtaran yok mu?

ESTRAGON. — Yardıma çağrıyor.

VLADİMİR. — Artık yalnız değiliz gecenin çökmesini beklerken, Godot'yu beklerken, beklerken... beklerken... Tek başımıza akşam boyunca savaştık. Artık bitti. Daha şimdiden yarındayız.

ESTRAGON. — Ama bunlar burda kalacak değiller.

POZZO. — Can kurtaran...

VLADİMİR. — Daha şimdiden zaman bambaşka akıyor. Güneş batacak, ay yükselecek ve biz— burdan gideceğiz.

ESTRAGON. — Ama onlar burdan geçmekten başka bir şey yapmıyorlar.

VLADİMİR. — Bu bile yeter.

POZZO. — Merhamet.

VLADİMİR. — Zavallı Pozzo.

ESTRAGON. — Onun olduğunu anlamıştım.

VLADİMİR. — Kimin?

ESTRAGON. — Godot'nun.

VLADİMIR. — Ama Godot değil ki.

ESTRAGON. — Nasıl? Godot değil mi?

VLADIMİR. — Hayır Godot değil.

ESTRAGON. — Kim öyleyse?

VLADİMİR. — Pozzo.

POZZO. — Benim. Benim. Kaldırın...

VLADİMİR. — Kendi kendine kalkamıyor.

ESTRAGON. — Hadi gidelim.

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADIMIR. — Belki sana verecek kemikleri vardır gene.

ESTRAGON. — Ne kemiği?

VLADİMİR. — Tavuk kemiği. Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON. — O mu vermişti?

VLADİMİR. — Evet.

ESTRAGON. — Bir sor bakalım.

VLADİMİR. — Daha önce yardım etseydik, ne dersin?

ESTRAGON. — Ne yapmaya?

VLADİMİR. — Ayağa kaldırmaya.

ESTRAGON. — Kendi kalkamıyor mu?

VLADİMİR. — Kalkmak istiyor.

ESTRAGON. — Öyleyse kalksın.

VLADİMİR. — Kalkamıyor.

ESTRAGON. — Nesi var?

VLADİMİR. — Bilmiyorum.

Pozzo olduğu yerde kıvranır, yeri yumruklar.

ESTRAGON. — İlkin kemikleri sorsaydık. Eğer vermek istemezse bırakırız.

VLADİMİR. — Bizim merhametimize kalmış demek istiyorsun öyle mi?

ESTRAGON. — Evet.

VLADİMİR. — Ve hizmetimize karşılık da koşullarımızı koymak gerek öyle mi?

ESTRAGON. — Evet.

VLADİMIR. — Akla uygun bir yanı var bu dediklerinin gerçekten. Ama bir şeyden korkuyorum.

ESTRAGON. — Neden?

VLADİMİR. — Lucky'nin birden kalkıp ikimizi de tepelemesinden. İşte o zaman kıçını kurtarabilirsen kurtar.

ESTRAGON. — Lucky mi?

VLADİMİR. — Dün seni tekmeleyen.

ESTRAGON. — Sana on kişiydiler dedim.

VLADİMİR. — Hayır hayır, daha önce bacağına tekmeyi indiren.

ESTRAGON. — Burda mı?

VLADİMİR. — Baksan a! (**Gösterir**). Şimdilik sâkin. Ama bir anda azabilir.

ESTRAGON. — Bir haddini bildirseydik, ha?

VLADİMİR. — Uyurken üstüne çullanalım mı demek istiyorsun?

ESTRAGON. — Evet.

VLADİMİR. — İyi bir düşünce. Nasıl başarabilir miyiz dersin? Gerçekten uyuyor mu acaba? (**Bir an**). Hayır, en eyisi Pozzo çağırdığında, yardımına koşup minnetinden yararlanmak.

ESTRAGON. — Ama artık yardıma çağırdığı filân yok.

VLADİMİR. — Birinin yardımına geleceğinden umudunu kesti de ondan.

ESTRAGON. — Olabilir. Ama...

VLADİMİR. — Boş yere tartışarak vaktimizi kaybediyoruz. (**Bir an. Şiddetle**). Elimize bir fırsat geçmişken bir şeyler yapalım! Hergün bize ihtiyacı olan biri çıkmaz. Gerçekte ihtiyacı duyulan da biz değiliz. Başkaları da bizim kadar, giderek daha iyi yapabilir bu işi. Az önce duyduğumuz çağrı, daha çok bütün insanlığa karşı olan bir çağrıydı. Ama burda, şu anda insanlık biziz—hoşumuza gitse de gitmese de böyle bu. Çok geç olmadan yararlanalım bundan. Mutsuzluğun bizi aralarına kattığı bu iğrenç soyu bir kez ortaya koyalım. Ne dersin?

ESTRAGON. — Dinlemedim.

VLADİMİR. — Sıkıntının içinde, elimiz kolumuz bağlı iyisinde de kötüsünde de eşit olarak soydaşlarımıza şeref verdiğimiz de bir gerçek. Bir kaplan bile bir başka kaplan tehlikedeyken hiç duraksamadan atılır. Ya da... yoncaların en el değmeyen bir köşesine atıp kapağı kendini kurtarmak ister. Ama sorun burda değil. Ne yapıyoruz burda? İşte sorulması gereken bu. Elimizde bunun cevabını bilmek talihi var. Evet, bu sınırsız karışıklıklarda gün gibi aydınlık bir şey var: Bekliyoruz ki Godot gelsin.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Ya da gece çöksün. (**Bir an**). Söz verdiğimiz yere, söz verdiğimiz saatte geldik; nokta, hepsi bu. Birer ermiş değiliz, ama sözümüzde durmasını biliyoruz. Kaç kişi söyliyebilir bunu? Sorarım: kaç kişi?

ESTRAGON. — Milyonlarca.

VLADİMİR. — Sanıyor musun?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Olabilir.

POZZO. — İmdaaat!

VLADİMİR. — Mutlak olan bir şey var, o da saatlerin bu koşullar içinde uzun olması, vaktimizi geçirmek için bizi bir takım hareketlere itelemesi... nasıl demeli... öyle hareketlere iteliyor ki bunlar alışkanlık olana değin akla yakın görünüyor. Şimdi bana usumuzun kararmasını önlemek için bu, diyeceksin. Bu nokta açık, anlaşılıyor. Ama usumuz zaten dipsiz derinliklerin sonsuz gecesinde ordan oraya dolaşmıyor mu diye soruyorum kendi kendime. Usa vurmamı izliyebiliyor musun?

ESTRAGON. — Aslında hepimiz birer deli olarak doğuyoruz. Yalnız içimizden bir kaçı sonuna kadar deli kalıyor.

POZZO. — İmdaaatt!... Para vereceğim.

ESTRAGON. — Ne kadar?

POZZO. — Yüz kuruş.

ESTRAGON. — Yetmez.

VLADİMİR. — Ben o kadar ileri gitmezdim doğrusu.

ESTRAGON. — Yeter mi buluyorsun yüz kuruşu?

VLADİMİR. — Hayır o değil, dünyaya gelirken hepimizin kafadan çatlak olduğunu olumlamaya değin gitmiyeceğim.

POZZO. — İki yüz.

VLADİMİR. — Bekliyoruz. Sıkılıyoruz. **(Elini kaldırır).** Hayır karşı çıkmıyorum, geberesiye sıkılıyoruz, bunun su getirir bir yanı yok. Tamam. Birden değişik bir şey beliriveriyor, bizse ne yapıyoruz? Bırakıyoruz çürüsün. Hadi işe başlıyalım. **(Pozzo'ya doğru yürüyüp durur).** Biraz sonra herşey dağılacak, yeniden yalnız kalacağız, yalnızlıkların ortasında, yapayalnız. **(Düşler).**

POZZO. — İki yüz!

VLADİMİR. — Geliyoruz.

Pozzo'yu kaldırmaya çalışır, başaramaz, yeniden gücünü toplayıp davranır: bavulun sepetin arasında sendeler, düşer, Kalkmaya çabalar, başaramaz.

ESTRAGON. — Neniz var? Bir düşen bir daha kalkmıyor.

VLADİMİR. — İmdaat!

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — Bırakma beni. Öldürecekler.

POZZO. — Nerdeyim?

VLADİMİR. — Gogo!

POZZO. — Can kurtaran yok mu?

VLADİMİR. — Yardım et!

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — İlkin bana yardım et. Sonra beraber gideriz.

ESTRAGON. — Söz veriyor musun?

VLADİMİR. — And içiyorum!

ESTRAGON. — Ve bir daha da gelmiyeceğiz — kabul mü?

VLADİMİR. — Kabul. Hiçbir zaman.

ESTRAGON. — Güney'e gideceğiz.

VLADİMİR. — Nereye istersen.

POZZO. — Üç-yüz! Dört-yüz!

ESTRAGON. — Her zaman Güney'de başıboş dolaşmak istedim.

VLADİMİR. — Dolaşacaksın.

ESTRAGON. — Kim osurdu?

VLADİMİR. — Pozzo.

POZZO. — Ben! Ben! Merhamet!

ESTRAGON. — İğrenç!

VLADİMİR. — Çabuk! Çabuk! Elini ver.

ESTRAGON. — Gidiyorum. **(Bir an. Daha hızlı).** Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — Herşeye rağmen, sonunda kendi kendime kalkacağım. **(Kalkmayı dener, yeniden düşer).** Ama er ama geç.

ESTRAGON. — Nen var?

VLADİMİR. — Defol git.

ESTRAGON. — Sen orda mı kalıyorsun?

VLADİMİR. — Şimdilik evet.

ESTRAGON. — Kalk ordan Didi, soğuk alacaksın.

VLADİMİR. — Benimle uğraşma.

ESTRAGON. — İnatçı olma Didi. **(Elini Vladimir'e uzatır. Vladimir tutabilmek için acele eder).** Hadi, hop ayağa.

VLADİMİR. — Çek.

Estragon çeker, sendeler, düşer. Uzun bir sessizlik.

POZZO. — Can kurtaran yok mu?...

VLADİMİR. — Burdayız.

POZZO. — Kimsiniz?

VLADİMİR. — İnsan.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Yerde ne kadar da rahatmış.

VLADİMİR. — Kalkabiliyor musun?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Bir dene bakalım.

ESTRAGON. — Birazdan... birazdan...

Sessizlik.

POZZO. — Ne olup bitiyor?

VLADİMİR. — **(Bağırarak):** Kes sesini ordan! Ne cenabet şey! kendinden başkasını düşündüğü yok.

ESTRAGON. — Bir uyumayı deneseydik.

VLADİMİR. — Duydun mu? Ne olup bittiğini öğrenmek istiyor!

ESTRAGON. — Bırak onu da kestir biraz.

Sessizlik.

POZZO. — Merhamet! Merhamet!

ESTRAGON. — **(Sıçrayarak):** Ne var? Ne oluyor?

VLADİMİR. — Uyuyor muydun?

ESTRAGON. — Öyle sanıyorum.

VLADİMİR. — Gene şu Pozzo hayvanı.

ESTRAGON. — Söyle de kessin sesini. At bir yumruk suratına.

VLADİMİR. — **(Pozzo'yu yumruklayarak):** Bitirdin mi? Kesiyor musun sesini solucan! **(Pozzo çığlıklar atarak kurtulur, yerde sürünerek uzaklaşır. Zaman zaman durup Lucky'yi çağırarak bir körün davranışlarıyla havayı yoklar. Vladimir, dirsekleri üstüne doğrulmuş, gözleriyle onu izlemektedir).** Kurtardı paçayı! **(Pozzo çöker... Sessizlik).** Düştü.

ESTRAGON. — Ayağa mı kalkmıştı.

VLADİMİR. — Hayır.

ESTRAGON. — Öyleyse ne diye düştü diyorsun?

VLADİMİR. — Dizlerinin üstünde doğrulmuştu. **(Sessizlik).** Belki biraz ileri gittik.

ESTRAGON. — Pek sık başımıza gelmez bu.

VLADİMİR. — Bize yardımına koşalım diye yalvardı. Bizse aldırmadık. O üsteledi, bizse dövdük.

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Kımıldamıyor da artık. Belki de öldü.

ESTRAGON. — Ama ona yardım edelim diye bu boka saplandık.

VLADİMİR. — Doğru.

ESTRAGON. — Pek fazla vurmadın ya?

VLADİMİR. — Bir iki yumruk yapıştırdım.

ESTRAGON. — Yapmamalıydın.

VLADİMİR. — Sen istedin.

ESTRAGON. — Doğru. **(Bir an).** Ne yapıyoruz şimdi?

VLADİMİR. — Yanına değin bir sürünebilseydim...

ESTRAGON. — Yanımdan ayrılma.

VLADİMİR. — Bir seslenseydim?

ESTRAGON. — Tamam, bir seslen bakalım.

VLADİMİR. — Pozzo. **(Bir an).** Pozzo. **(Bir an).** Cevap vermiyor.

ESTRAGON. — Bir de beraber bağıralım.

VLADİMİR ve ESTRAGON. — Pozzo! Pozzo!

VLADİMİR. — Kımıldadı.

ESTRAGON. — Adının Pozzo olduğundan emin misin?

VLADİMİR. — **(Bunalmış):** Bay Pozzo! Gelin! Size artık bir şey yapmıyacağız.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Bir de başka adlarla deneseydik.

VLADİMİR. — Korkarım ki nalları dikiyor.

ESTRAGON. — Eğlenceli bir şey olur bu.

VLADİMİR. — Eğlenceli olacak olan ne?

ESTRAGON. — Başka adlarla denemek,.. birbiri ardından başka adlarla... Vakit geçirir. Hem de böylece adını bulmuş oluruz.

VLADİMİR. — Adı Pozzo dedim sana, kaç kez tekrarlayayım?

ESTRAGON. — Bakalım göreceğiz. Hangisinden başlamalı? **(Düşünür).** Harun!

POZZO. — Burda, burdayım...

ESTRAGON. — Görüyorsun ya!

VLADİMİR. — Ah! bu iş burama gelmeye başladı artık.

ESTRAGON. — Belki öbürünün adı da Karun. **(Çağırır).** Karun! Karunnn!

POZZO. — Burdayım burdayım...

ESTRAGON. — Bütün bir insanlık bu. **(Sessizlik).** Şu küçük buluta bak.

VLADİMİR. — **(Gözlerini Estragon'un gösterdiği yere çevirir):** Nerde?

ESTRAGON. — Şurda, tam ortada.

VLADİMİR. — Eee? **(Bir an).** Olağanüstü ne var bunda?

Sessizlik.

ESTRAGON. — Başka bir konuya geçelim; ister miydin?

VLADİMİR. — Ben de şimdi sana bunu söyliyecektim.

ESTRAGON. — İyi ama, neye, hangi konuya?

VLADİMİR. — Evet hangi konuya?

Sessizlik.

ESTRAGON. — Başlamak için ilkin bir kalksaydık.

VLADİMİR. — Bir deneyelim.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Pek o kadar da güç değilmiş.
VLADİMİR. — Herşeyin başı istemek.
ESTRAGON. — Eee şimdi?
POZZO. — İmdaat!
ESTRAGON. — Hadi gidelim.
VLADİMİR. — Gidemeyiz.
ESTRAGON. — Niçin?
VLADİMİR. — Godot'yu bekliyoruz.
ESTRAGON. — Doğru. **(Bir an).** Ne yapmalı?
POZZO. — İmdaat.
VLADİMİR. — Yardımına koşsaydık?
ESTRAGON. — Ne yapmamız gerek?
VLADİMİR. — Kalkmak istiyor.
ESTRAGON. — Ya sonra?
VLADİMİR. — Ayağa kalkmasına yardım edilmesini istiyor.
ESTRAGON. — Öyleyse edelim. Ne bekliyoruz?

Pozzo'nun ayağa kalkması için yardım ederler; Pozzo kalkar. Bırakırlar. Pozzo düşer.

VLADİMİR. — Tutmak gerek. **(Aynı oyun. Pozzo ayakta ikisinin arasında kolları Vladimir'le Estragon'un boynuna asılı, durur).** Ayakta durmaya yeniden alışması gerek. **(Pozzo'ya).** Nasıl biraz kendinize gelebildiniz mi?
POZZO. — Kimsiniz?
VLADİMİR. — Tanımadınız mı bizi?
POZZO. — Görmüyor musunuz, gözlerim gör-
Sessizlik.
müyor.
ESTRAGON. — Belki geleceği görüyor.
VLADİMİR. — **(Pozzo'ya):** Ne zamandan beri?
POZZO. — Gözlerime diyecek yoktu. **(Bir an).** Böyle konuşuyorum ama dost musunuz siz?

ESTRAGON. — **(Bir kahkaha atar):** Dost olup olmadığımızı soruyor!

VLADİMİR. — Yok, kendinin dostu olup olmadığımızı soruyor.

ESTRAGON. — Eee?

VLADİMİR. — Dostluğumuzun belgesi ortada: ona yardım ettik.

ESTRAGON. — Tamam! eğer dost olmasaydık yardım eder miydik?

VLADİMİR. — Belki.

ESTRAGON. — Hiç şüphesiz.

VLADİMİR. — Hiç yoktan gürültü çıkarmıyalım bu konuda Gogo.

POZZO. — Haydut musunuz nesiniz siz?

ESTRAGON. — Haydut! Bir haydut görünüşümüz var mı?

VLADİMİR. — Saçmalama, adam kör, görmüyor musun?

ESTRAGON. — Hay Allah! Doğru. **(Bir an).** Kendi öyle diyor.

POZZO. — Bırakmayın beni.

VLADİMİR. — Bırakan eden yok.

ESTRAGON. — Şimdilik.

POZZO. — Saat kaç?

ESTRAGON. — **(Gökyüzüne bakarak):** Bakalım...

VLADİMİR. — Yedi?... Sekiz?...

ESTRAGON. — Mevsimine göre değişir.

POZZO. — Akşam mı?

Sessizlik. Vladimir ve Estragon günbatımına bakarlar.

ESTRAGON. — Gün yeniden doğuyormuş gibi.

VLADİMİR. — Olamaz.

ESTRAGON. — Ya bu kızıllık şafağın kızıllığıysa?

VLADİMİR. — Alıkça sözler etme. Karşısı batı.

ESTRAGON. — Ne biliyorsun?

POZZO. (Bunaltılı): Akşam mı?

VLADİMİR. — Zaten bir şeyin yükseldiği de yok.

ESTRAGON. — Sana yükseliyor diyorum.

POZZO. — Neden cevap vermiyorsunuz?

ESTRAGON. — Size alıkça bir şey söylememek için.

VLADİMİR. — **(Güvenlik verici):** Akşam bayım, akşama vardık. Dostum bundan beni şüpheye düşürmek istiyor, doğrusunu söylemek gerekirse bir an ben de bundan şüpheye düşmedim değil. Ama bütün bu günü boşuna yaşamadım, sizi temin ederim ki sonuna ulaştık günün. **(Bir an).** Bu bir yana, nasıl duyuyorsunuz kendinizi?

ESTRAGON. — Daha ne kadar çekeceğiz bunu? **(Pozzo'yu biraz bırakırlar. Düştüğünü görüp yeniden tutarlar).** Taşıyıcı heykel değiliz burda.

VLADİMİR. — Eğer yanlış duymadımsa, bir zamanlar gözünüze diyecek olmadığını söylüyordunuz?

POZZO. — Evet, pek güçlü, pek sağlamdı gözlerim.

Sessizlik.

ESTRAGON. — **(Tedirginlikle):** Devam edin! Anlatın!

VLADİMİR. — Rahat bırak! Görmüyor musun mutlu günlerini hatırlamakta? **(Bir an).** Memoria praeteriorum honorum—tatsız bir şey olmalı bu.

POZZO. — Evet, oldukça iyiydi.

VLADİMİR. — Gözünüzün görmeyişi birdenbire mi oldu?

POZZO. — İyi, çok iyidi, bir diyecek yoktu.

VLADİMİR. — Körlüğünüz birdenbire mi oldu diye soruyorum.

POZZO. — Bir gün böyle, gözlerim kapanmış

uyanıverdim. **(Bir an).** Kimi zaman daha uykumun devam edip etmediğini soruyorum.

VLADİMİR. — Ne zaman oldu bu?

POZZO. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Herhalde dünden önce değil.

POZZO. — Beni sorguya çekmeyin. Körlerde zaman kavramı diye bir şey yoktur. **(Bir an).** Zamanın şeylerini de görmez körler.

VLADİMİR. — Bakındı! Bense tam tersini düşünürdüm.

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

POZZO. — Nerdeyiz?

VLADİMİR. — Bilmiyorum.

POZZO. — Dübüzlek denilen yerde olmalıyım.

VLADİMİR. — Tanımıyorum bu dediğiniz yeri.

POZZO. — Neye benziyor burası?

VLADİMİR. — **(Çevresine bakınır):** Pek anlatılır gibi değil. Hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir şey yok. Bir ağaç var yalnız.

POZZO. — Öyleyse Dübüzlek değil.

ESTRAGON. — **(İki büklüm):** Bir oyalamadan sözediyorsun.

POZZO. — Uşağım nerde?

VLADİMİR. — Orda.

POZZO. — Çağrıldığı zaman niçin cevap vermiyor?

VLADİMİR — Bilmiyorum. Uyuyor gibi. Belki de ölmüştür.

POZZO. — Ne olup bitti tam olarak anlatır mısınız?

ESTRAGON. — Tam olarak!

VLADİMİR. — İkiniz birden düştünüz.

POZZO. — Bir bakın bakalım yaralı mı?

VLADİMİR. — Ama sizi bırakamıyoruz ki.

POZZO. — İkinizin birden gitmesine ihtiyaç yok.

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Bir bak bakalım.

POZZO. — Tamam dostunuz gitsin. Pek kötü kokuyor.

VLADİMİR. — Git uyandır.

ESTRAGON. — Dün bana yaptığından sonra mı?! Hiçbir zaman.

VLADİMİR. — Ah, en sonunda sana yaptığını hatırladın demek.

ESTRAGON. — Bir şey hatırladığım yok. Sen kendin söyledin.

VLADİMİR. — Doğru. **(Pozzo'ya).** Dostum korkuyor.

POZZO. — Korkacak bir şey yok.

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Aklıma geldi de soruyorum, o gördüğün kişiler nerden geçtiler?

ESTRAGON. — Bilmiyorum.

VLADİMİR. — Belki şuralarda bir yerde saklanmış bizi gözlüyorlardır.

ESTRAGON. — Tamam!

VLADİMİR. — Belki yalnızca durdular.

ESTRAGON. — Tamam!

VLADİMİR. — Dinlenmek için.

ESTRAGON. — Kuvvet toplamak için.

VLADİMİR. — Belki de geri döndüler.

ESTRAGON. — Tamam!

VLADİMİR. — Belki de hayal gördün.

ESTRAGON. — Bir düş.

VLADİMİR. — Bir sanrı.

ESTRAGON. — Bir düş.

POZZO. — Ne bekliyor?

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Ne bekliyorsun?

ESTRAGON. — Godot'yu bekliyorum.

VLADİMİR. — **(Pozzo'ya):** Dostumun korktuğunu söyledim size. Dün uşağınız, o yalnızca gözyaşlarını silmek isteyince saldırdı kendisine.

POZZO. — Ah, hiçbir zaman iyi davranmamalı bu gibi insanlara. Dayanıları yok buna.

VLADİMİR. — Söyleyin ne yapması gerek?

POZZO. — İlkin ipi çeksin, tabiî boğmamaya dikkat ederek. Genel olarak bu onu harekete geçirir. Bu bir sonuç vermezse, o zaman elinden geldiğince tekmelesin, kasıklarına ve yüzüne doğru.

VLADİMİR. — **(Estragon'a):** Görüyorsun ya çekinecek bir şey yok. Giderek öcünü alman için bir fırsat bile.

ESTRAGON. — Ya kendini savunursa?

POZZO. — Yok yok hiçbir zaman savunmaz kendini.

VLADİMİR. — Ben hemen imdadına yetişirim.

ESTRAGON. — Gözünü benden ayırma. **(Lucky'ye doğru gider).**

VLADİMİR. — İlkin bir bak, daha ayşıyor mu? Eğer ölmüşse tekmelemenin bir âlemi yok.

ESTRAGON: — **(Lucky'nin üstüne eğilmiş):** Hadi öyleyse.

Estragon birden ipini koparmışcasına Lucky'yi tekmelemeye başlar. Ama ayağını acıtmıştır, topallayıp, inleyerek uzaklaşır. Lucky canlanmaya başlar.

ESTRAGON. — **(Bir ayağının üstünde durarak):** Ah inek!

Estragon oturur, potinlerini çıkarmaya uğraşır. Çok geçmeden cayar. Bir av köpeği gibi, başı bacaklarının arasında, elleri başının önünde bir durum alır.

POZZO. — Ne olup bitiyor gene?

VLADİMİR. — Dostum canını acıttı.

POZZO. — Ya Lucky?

VLADİMİR. — Demek o Lucky?

POZZO. — Nasıl?

VLADİMİR. — Demek yerde yatan Lucky?

POZZO. — Anlamıyorum.

ESTRAGON. — Siz de Pozzo'sunuz?.

POZZO. — Tabiî ben de Pozzo'yum.

VLADİMİR. — Dünkülerin aynı.

POZZO. — Dünküler mi?

VLADİMİR' — Dün birbirimizi gördük. **(Sessizlik).** Hatırlamıyor musunuz?

POZZO. — Dün kimseyle karşılaştığımı hatırlamıyorum. Yarın da bugün kimseyle karşılaştığımı hatırlamıyacağım. Aydınlanmak için bana güvenmeyin. Ayrıca bu konu üstünde yeterince durduk.

VLADİMİR. — Onu Cuma Pazarına götürüyordunuz satmak için. Bizimle konuştunuz. O da oynadı, düşündü, gözünüz de görüyordu.

POZZO. — Nasıl isterseniz öyle olsun. Ama lütfen bırakın beni. **(Vladimir yanından ayrılır).** Ayağa!

VLADİMİR. — Kalkıyor.

Lucky kalkar. Bavulu sepeti v.s. toparlar.

POZZO. — İyi ediyor.

VLADİMİR — Nereye gidiyorsunuz böyle?

POZZO. — Bununla uğraşmıyorum.

VLADİMİR. — Nasıl da değiştiniz!

Lucky bavulu, sepeti, iskemleyi yüklenmiş gelip Pozzo'nun önünde durur.

POZZO. — Kırbaç! **(Lucky elindekileri bırakır, kırbacı arar, bulur, Pozzo'ya verir. Yeniden bıraktıklarını alır).** İp! **(Lucky elindekileri bırakır, ipin ucunu Pozzo'nun eline verir, bıraktıklarını yeniden alır.)**

VLADİMİR. — Bavulda ne var?

POZZO. — Kum. **(İpi çeker).** İleri. **(Lucky sallanır, Pozzo onu izler).**

VLADİMİR. — Bir dakika

Pozzo durur. İp gerilir. Lucky elindekilerin hepsini bırakarak düşer. Pozzo sendeler, ipi zamanında bırakır, olduğu yerde sallanır. Vladimir tutar.

POZZO. — Ne oluyor?

VLADİMİR. — Düştü.

POZZO. — Çabuk uyumadan kaldırın ayağa.

VLADİMİR. — Sizi bırakırsam düşmiyecek misiniz?

POZZO. — Sanmam.

Vladimir Lucky'nin yanına yaklaşıp bir kaç tekme atar.

VLADİMİR. — Ayağa! Domuz! **(Lucky kalkar, bavulu, sepeti, iskemleyi toparlar).** Kalktı.

POZZO. — **(Elini uzatarak):** İp!

Lucky elindekileri bırakır, ipin ucunu Pozzo'nun eline verir, bıraktıklarını yeniden alır.

VLADİMİR. — Hemen gitmeyin.

POZZO. — Gidiyorum.

VLADİMİR. — Bütün yardımlardan uzakta bir yerde düşerseniz ne yapacaksınız?

POZZO. — Kalkabilene değin bekleyip sonra yola koyulacağız.

VLADİMİR. — Yola koyulmadan önce, söyleyin de bir şarkı söylesin.

POZZO. — Kim?

VLADİMİR. — Lucky.

POZZO. — Şarkı mı söylesin?

VLADİMİR. — Evet. Ya da düşünsün. Ya da ezbere bir şeyler okusun.

POZZO. — Ama o dilsizdir.

VLADİMİR. — Dilsiz mi?

POZZO. — Evet. İnildiyemez bile.

VLADİMİR. — Dilsiz... ne zamandan beri?

POZZO. — **(Birden kızgın):** Beni bu kahrolası zaman hikâyelerinizle zehirlemeniz bitmedi mi daha? İnsanlık değil bu yaptığınız. Ne zaman! Ne zaman! Bir gün, yeter değil mi bu sizin için, bir gün... öbür günler gibi bir gün dilsiz oldu, bir gün ben

kör oldum, bir gün hepimiz sağır olacağız, bir gün doğduk, bir gün öleceğiz, aynı gün, aynı an, yeter değil mi bu? **(Biraz yatışmış).** Bir mezar üstünde çömelip doğuruyorlar, bir an gün ışıyor, sonra yeniden gece. **(İpi çeker).** Deeh!

Çıkarlar. Vladimir sahnenin sonuna değin onları izler, uzaklaşmalarına bakar. Bir düşüş sesi, Vladimir'in yüzünün belirtisinden anlaşılır ki yeniden düşmüşlerdir. Sessizlik. Vladimir uyumakta olan Estragon'un yanına gider, bir an seyreder, sona uyandırır.

ESTRAGON. — **(Şaşkın davranışlar, anlaşılmaz sözler sonunda):** Niçin hiç bırakmazsın uyuyayım?

VLADİMİR. — Birden kendimi yapayalnız duydum.

ESTRAGON. — Ben mutlu olduğumu görüyordum düşümde.

VLADİMİR. — Vakit geçirdi.

ESTRAGON. — Düşümde...

VLADİMİR. — Kapa çeneni. **(Sessizlik).** Gerçekten kör müydü diye soruyorum kendi kendime.

ESTRAGON. — Kim?

VLADİMİR. — Gerçek bir kör zaman kavramı olmadığını söyler mi?

ESTRAGON. — Kim?

VLADİMİR. — Pozzo.

ESTRAGON. — Kör mü?

VLADİMİR. — Bize öyle dedi.

ESTRAGON. — Öyleyse?

VLADİMİR. — Bana öyle geldi ki bizi görüyordu.

ESTRAGON. — Düş görmüş olmalısın. **(Bir an).** Hadi gidelim. Gidemeyiz. Doğru. **(Bir an).** Onun olmadığından emin misin?

VLADİMİR. — Kimin?

ESTRAGON. — Godot?

VLADİMİR. — Ama kim?

ESTRAGON. — Pozzo.

VLADİMİR. — Yok canım! Yok! **(Bir an).** Dada neler!

ESTRAGON. — Ben bir kalkayım. **(Güçlükle kalkar).** Ayy!

VLADİMİR. — Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

ESTRAGON. — Ayaklarım! **(Yeniden oturur, potinlerini çıkarmayı dener).** Yardım et!

VLADİMİR. — Başkaları acı çekerken ben uyudum mu? Şimdi, şu anda uyuyor muyum? Yarın, uyandığımı sandığımda bugün için ne diyeceğim? Dostum Estragon'la burada, günbatımına değin Godot'yu bekledim mi diyeceğim? Pozzo hamalıyla geçti ve bizimle konuştu mu diyeceğim? Hiç şüphe yok. Ama bütün bunların içinde gerçek olan ne var? **(Estragon zorlukla potinlerini çıkarmayı başarmış, yeniden uyuklamıştır. Vladimir ona bakar).** Onun hiçbir şeyden haberi olmıyacak. Yediği tekmelerden, yumruklardan sözedecek, ben de ona bir havuç vereceğim. **(Bir an).** Mezarın üstünde çömelmiş ve güç bir doğum, çukurun içinde, bir düş içindeymişcesine mezarcı araçlarını yerleştiriyor. İhtiyarlamak için vakit var. Hava çığlıklarımızla dolu. **(Dinler).** Ama alışkanlık büyük bir ayarlayıcı. **(Estragon'a bakar).** Benim için de aynı, bana da biri bayor, kendi kendine, uyuyor diyor hiçbir şeyden habersiz bırakın uyusun. **(Bir an).** Devam edemiyeceğim. **(Bir an).** Ne dedim?

Tedirgin bir ordan bir oraya yürümeye koyulur, sol çıkışın başında durur en sonunda, uzaklara bakar. Sağdan dünkü çocuk girer. Durur. Sessizlik.

ÇOCUK. — Bayım... **(Vladimir döner).** Bay Albert...

VLADİMİR. — Albaştan.**(Bir an. Çocuğa).** Tanımıyor musun? beni?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — İlk defa mı geliyorsun?

ÇOCUK. — Evet bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bay Godot tarafından.

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Bu akşam gelemiyecek.

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADIMIR. — Ama yarın gelecek.

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Mutlaka.

ÇOCUK. — Evet bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Yolda gelirken birileriyle karşılaşmadın mı?

ÇOCUK. — Hayır bayım.

VLADİMİR. — İki... (**Duralar**). ...iki adam.

ÇOCUK. — Hiç kimseyi görmedim bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bay Godot ne yapıyor? (**Bir an**). Duyuyor musun?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Öyleyse?

ÇOCUK. — Hiçbir şey yapmıyor bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Kardeşin nasıl?

ÇOCUK. — Hasta bayım.

VLADİMİR. — Belki dün gelen oydu.

ÇOCUK. — Bilmiyorum bayım.

Sessizlik.

VLADİMİR. — Bay Godot'nun sakalı var mı?

ÇOCUK. — Evet bayım.

VLADİMİR. — Sarı mı yoksa... (**Duralar**), yoksa kara mı?

ÇOCUK. — (**Duraksayarak**): Ak sanıyorum bayım.

VLADİMİR. — Ulu Tanrım!

Sessizlik.

ÇOCUK. — Bay Godot'ya ne diyeyim bayım?

Sessizlik.

VLADİMİR. — De ki... **(Susar).** de ki beni gördün ve... **(Düşünür).** ve beni gördün. **(Bir an. Vladimir ilerler. Çocuk geriler; Vladimir durur. Çocuk da).** Beni gördüğüne eminsin, yarın geldiğinde gene beni hiçbir zaman görmediğini söylemiyeceksin değil mi?

Sessizlik. Vladimir birden bir atılış yapar, çocuk bir ok gibi fırlayıp kurtulur. Sessizlik. Gün batmaktadır, ay doğar. Vladimir hareketsiz durmaktadır. Estragon uyanır, potinlerini çıkarır, kalkar. Potinleri elinde yürür, sahnenin önüne bırakır. Vladimir'e doğru yaklaşıp, bakar.

ESTRAGON. — Nen var?

VLADİMİR. — Hiç.

ESTRAGON. — Ben gidiyorum.

VLADİMİR. — Ben de.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Uyuyalı çok oldu mu?

VLADİMİR. — Bilmiyorum.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Nereye gidiyoruz?

VLADİMİR. — Pek uzağa değil.

ESTRAGON. — Hayır hayır uzaklara gidelim, burdan uzaklara...

VLADİMİR. — Gidemeyiz.

ESTRAGON. — Niçin?

VLADİMİR. — Yarın gene gelmek gerek.

ESTRAGON. — Ne yapmaya?

VLADİMİR. — Godot'yu beklemeye.

ESTRAGON. — Doğru. **(Bir an).** Gelmedi mi?

VLADİMİR. — Hayır.

ESTRAGON. — Şimdi çok geç.

VLADİMİR. — Evet, gece.

ESTRAGON. — Caysaydık? **(Bir an).** Caysaydık, ne dersin?

VLADİMİR. — Cezalandırır bizi. **(Sessizlik. Ağaca bakar).** Yaşayan yalnız ağaç.

ESTRAGON. — **(Ağaca bakarak):** Ne bu?

VLADİMİR. — Ağaç.

ESTRAGON. — Anladık, ama ne ağacı?

VLADİMİR. — Bilmiyorum. Bir söğüt.

ESTRAGON. — Gel bak. **(Vladimir'i ağaca doğru sürükler. Ağacın önüne gelip hareketsizleşirler. Sessizlik).** Kendimizi assaydık ne dersin?

VLADİMİR. — Neyle?

ESTRAGON. — Bir ip parçası yok mu yanında?

VLADİMİR. — Hayır.

ESTRAGON. — Öyleyse asamayız.

VLADİMİR. — Hadi gidelim.

ESTRAGON. — Dur, benim kayışım var.

VLADİMİR. — Çok kısa.

ESTRAGON. — Ayaklarımdan çekersin.

VLADİMİR. — Ya benim ayaklarımdan kim çekecek?

ESTRAGON. — Doğru.

VLADİMİR. — Gene de bir göster bakalım. **(Estragon pantolonunu tutan ipi çözer. Pantolonu oldukça geniş, kalçalarından aşağı düşer. İpe bakarlar).** Çok gerektiğinde işimize yarayabilir. Sağlam mı bari?

ESTRAGON. — Bakalım, göreceğiz. Tut.

Herbiri ipin bir ucundan tutup çekerler. İp kopar. Düşer gibi olurlar.

VLADİMİR. — Sövmeye bile değmez.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Yarın gelmemiz gerektiğini mi söyledin?

VLADİMİR. — Evet.

ESTRAGON. — Öyleyse sağlam bir ip getiririz yanımızda.

VLADİMİR. — Olur.

Sessizlik.

ESTRAGON. — Didi.

VLADİMİR. — Evet.

ESTRAGON. — Böyle devam edemiyeceğim.

VLADİMİR. — Hep öyle denir.

ESTRAGON. — Birbirimizden ayrılsaydık, ne dersin? Belki daha iyi olur.

VLADİMİR. — Yarın asacağız kendimizi. **(Bir an).** Tabiî Godot gelmezse.

ESTRAGON. — Ya gelirse?

VLADİMİR. — O zaman kurtulmuş olacağız.

Vladimir şapkasını çıkarır-Lucky'ninkidir-içine bakar, elini içine sokup sallar, yeniden başına geçirir.

ESTRAGON. — Hadi gidiyor muyuz?

VLADİMİR. — Pantolonunu çek.

ESTRAGON. — Nasıl?

VLADİMİR. — Pantolonunu çek.

ESTRAGON. — Pantolonumu mu çekeyim?

VLADİMİR. — Pantolonunu çek.

ESTRAGON. — Doğru.

Pantolonunu çeker. Sessizlik.

VLADİMİR. — Hadi gidiyor muyuz?

ESTRAGON. — Hadi.

Kımıldamazlar.

P e r d e

ÇAN YAYINLARI

1. **KAÇKINLAR**
   Ferit Edgü. 250 K.
2. **DENEMELER**
   Albert Camus Ç.: S. Eyuboğlu-V. Günyol 4 Lira.
3. **DURUŞMA**
   Franz Kafka Ç.: S. Eyuboğlu. 5 Lira.
4. **DÖRTLÜKLER**
   Ömer Hayyam Ç.: S. Eyuboğlu. 5 Lira.
5. **BOZGUN**
   Ferit Edgü. 3 Lira.
6. **ÇAĞIMIZIN GERÇEKLERİ**
   J.-P. Sartre Ç.: S. Eyuboğlu Vedat Günyol 5 Lira.
7. **KUYULARDA**
   Muzaffer Buyrukçu. 3 Lira
8. **ÖZGÜRLÜK VE KÜLTÜR**
   John Dewey
   Ç.: Vedat Günyol. 5 Lira.
9. **DÜNYAMIZIN SORUNLARI**
   Bertrand Russell
   Ç.: S. E.-V. G. (Tükendi)
10. **TÜRKÜN ATEŞLE İMTİHANI: H. Edib. 10 Lira**
11. **TİYATRO İÇİN KÜÇÜK ARAÇ**
    Bertolt Brecht Ç.: Teo.— C. Çapan. 250 K.
12. **MACBETH**
    William Shakespeare Ç.: S. Eyuboğlu. 4 Lira.
13. **ÇAĞDAŞ POLİTİKA SORUNLARI** Ç.: S.E.-V.G. 4 Lira.
14. **BAŞKASININ KELLESİ**
    Marcel Aymé Ç.: S.E.-V.G. 4 Lira.
15. **SIĞIRTMAÇ TÜRKÜLERİ**
    Vergilius Ç.: İ. Z. Eyuboğlu. 250 Kuruş.
16. **MAVİ YOLCULUK**
    Azra Erhat. 4 Lira.
17. **LÂTİN OZANLARINDAN ÇEVİRİLER**
    Oktay Rifat. 3 Lira.
18. **ŞİİRLER**
    Jacques Prévert
    Ç.: S. Eyuboğlu. 4 Lira.
19. **BİLİM AHLÂKI**
    Albert Bayet
    Ç.: Vedat Günyol. 5 Lira.
20. **İKİLİK**
    Oktay Rifat. 4 Lira.
21. **GODOT'YU BEKLERKEN**
    Samuel Beckett
    Ç.: Ferid Edgü. 4 Lira.

Ödemeli olarak YENİ UFUKLAR, P.K. 1037 Galata, İstanbul adresinden isteyiniz. 20 Liradan yukarı siparişlerde % 20 indirim yapılır. Posta ücreti yarı yarıya paylaşılır.

Fiyatı 4 Lira.